అద్దెకిచ్చిన హృదయాలు

– నవల

మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి

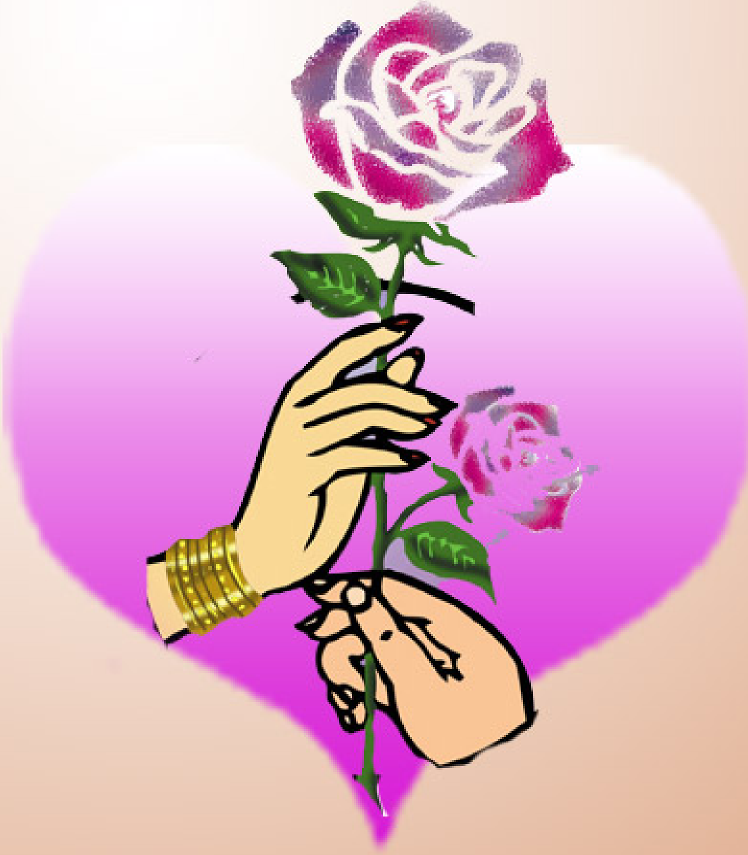

శ్రీ

కౌముది

మీ ముంగిట్లో సాహితీ వెన్నెల

www.koumudi.net

ప్రచురణ సంఖ్య: 13

అద్దెకిచ్చిన హృదయాలు

మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి

ఆంధ్రుల ఆహ్లాద రచయిత అలనాటి(1971) మొట్టమొదటి నవలిక

పాఠకులకి నమస్కారం,

ఈ సంచిక నుంచి మీరు చదివే 'అద్దెకిచ్చిన హృదయాలు' నేను రాసిన నవలిక. 1971 లో ఇది 'ఆంధ్రప్రభ' వారపత్రికలో సీరియల్‌గా ఐదువారాలు సీరియల్‌గా వెలువడింది. ఆ కాలంలో నెను సికింద్రాబాద్ రైల్వే స్టేషన్ లో 6F *అనే నంబరు గల ఉప్పల్‌కి వెళ్ళే బస్ ఎక్కి, అప్పట్లో నేను పనిచేసిన పెంగ్విన్ టెక్స్‌టైల్స్ లిమిటెడ్ బస్టాప్‌లో (సర్వే ఆఫ్ ఇండియా తర్వాతి స్టాప్) దిగేవాడిని. సికింద్రాబాద్ స్టేషన్ నుంచి బస్ కదిలి కుడివైపు తిరిగి కొంచెం ముందుకి వెళ్ళగానే ఎడమవైపు ఓ పసుపు పచ్చ భవంతి కనిపించేది. అందులో గోడ దగ్గర నిలబడ్డ టీనేజ్ అమ్మాయిలు ముగ్గురు నలుగురు సదా కనిపిస్తుండేవారు. ఆ ఇంట్లో అనేక కుటుంబాలు అద్దెకు ఉండేవి. వాళ్ళని నిత్యం చూస్తున్న నాకు ఆ ఇంటిలో ఓ గది అద్దెకి దొరికితే బావుండనే ఆలోచన వచ్చింది. ఒకవేళ నిజంగా దొరికితే? ఆ ఆలోచనలోంచి రూపుదిద్దుకున్న నవలిక 'అద్దెకిచ్చిన హృదయాలు! దీన్ని పెద్ద కథగా రాసాను. అప్పటికి నావి ఐదారు కథలు మాత్రమే ప్రచురింపబడ్డ ఆంధ్రప్రభ వారపత్రికకి దాన్ని పంపే ధైర్యం చేయలేకపోయాను. అకస్మాత్తుగా పోస్టల్ స్ట్రయిక్ వచ్చింది. ఒక్క అబిడ్స్‌లోని పోస్టాఫీస్ మాత్రమే పని చేసేది. స్ట్రయిక్ వలన ఆంధ్రప్రభకి నవలలు రావడం ఆగిపోతుందని, వారికి నవల అవసరం ఉంటుందనే అమాయకపు ఆలోచనతో ఆబిడ్స్ పోస్టాఫీస్‌కి వెళ్ళి 'అద్దెకిచ్చిన హృదయాలు'ని ఆంధ్రప్రభకి పంపాను. అది అందిన ఐదో వారంలోనే సీరియల్ మొదలవడంతో నేను చాలా కాలం, వారి వద్ద ఇంకో సీరియల్ లేక నాది వేసారనుకునే వాడిని. తర్వాత తెలిసింది. అప్పట్లో ఏడాదికి ముందే సీరియల్స్‌ని ప్లాన్ చేసుకునేవారని. అప్పట్లో ఈ నవలిక రచయితగా నా పేరు పాఠకులలో తోటి రచయితలలో గుర్తింపు పొందడానికి ఎంతో దోహదం చేసింది.*

దీని ప్రచురణతో పెద్ద కథలని రాసే ధైర్యం ఏర్పడి మరో నవలికని రాసి ఆంధ్రప్రభకి పంపితే దాన్ని కూడా ఆ నాటి ఎడిటర్ విద్వాన్ విశ్వంగారు ఏడెనిమిది వారాలపాటు ప్రచురించారు. దీని పేరు 'మిసెస్ పరాంకుశం'.

మరో సంగతి కూడా ఇక్కడ గుర్తు చేసుకోవచ్చు. ఎమెస్కో అధినేత శ్రీ ఎమ్.ఎన్. రావుగారు ఈ రెంటినీ కలిపి ఓ పాకెట్ పుస్తకంగా ప్రచురించారు. కాంట్రాక్ట్‌లో వారు రెండు పేర్లని పేర్కొన్నారు. కాని పారితోషకం ఒక్క నవలకే ఇచ్చారు. ఆ చెక్ అందుకున్నాక నేను వారిని కలిసి కాంట్రాక్ట్ ఫాం చూపించి 'రెండు నవలలకి రెండు పారితోషికాలు ఇవ్వాలి కదా?' అని అడిగాను. పుస్తకం ధరని బట్టి పారితోషకం చెల్లిస్తామని రెండు నవలలు రెండు పుస్తకాలు అవుతాయనే ఉద్దేశంతో కాంట్రాక్ట్ అలా ఇచ్చామని, ఆయన నాకు, నవలలకి పబ్లిషర్స్ రాయల్టీ చెల్లించే విధానాన్ని ఓపికగా వివరించారు. నాలోని అసంతృప్తిని గమనించి అక్కడున్నవారంతా నవ్వారు.

నా రచనని పుస్తకరూపంలో చూసుకునే ఆనందాన్నిచ్చిన ఎమ్.ఎన్.రావుగారికి వారిలోకంలో లేకపోయినా ఆలస్యంగా అయినా నా

కృతజ్ఞతలు తెలియచేసుకుంటున్నాను.

కొన్నేళ్ళ తర్వాత ఓ రోజు నేను సికింద్రాబాద్ స్టేషన్ ప్రాంతంలోని ఆ బిల్డింగ్ ఉన్న చోట ఓ పెద్ద కమర్షియల్ కాంప్లెక్స్ ఉండటం చూసి కొద్దిగా బాధపడ్డాను. ఆ కాంప్లెక్స్‌లో నడిపే సౌత్ ఇండియన్ రెస్టారెంట్‌కి తరచు వెళ్ళేవాడిని.

కౌముది డాట్ నెట్‌లో 'అద్దెకిచ్చిన హృదయాలు 'ని సీరియల్‌గా వేస్తున్న శ్రీ కిరణ్‌ప్రభకి నా కృతజ్ఞతలు.

మల్లాది వెంకటకృష్ణ మూర్తి

1

అరవై రెండు రూపాయలు ఆ గది అద్దె, కరెంటుతో కలిపి. అయినా అచ్యుతం బాధపడలేదు. వెంటనే ఒప్పుకుని అడ్వాన్స్ ఇచ్చేశాడు.

"అద్దె చాలా ఎక్కువ. దానికి ఇంకో పది రూపాయలు కలిపితే సీతాఫల్ మండిలో మొగుడూ, పెళ్ళానికి సరిపడే ఇల్లు తేలికగా దొరుకుతుంది." అచ్యుతం స్నేహితులు అన్నారు.

"ఫర్వాలేదు. గాంధీ హాస్పిటల్ దగ్గర. మెయిన్ రోడ్డు మీదనే వుంది ఇల్లు. ఎర్రరంగు మేడ. మంచి హోటల్స్ కూడా దగ్గరలోనే ఉన్నాయి."

శనివారం సాయంత్రం కొత్త గదిలోకి మారాడు అచ్యుతం, హైదరాబాదు నుంచి సికిందరాబాదుకి. మొత్తం సామానంతా ఓ టాక్సీలో తీసుకువచ్చాడు. గంటన్నరలో సామానంతా రూంలో నీట్‌గా సర్దేశాడు.

గది బాగా సౌకర్యంగా ఉందని, అద్దె కొంచెం ఎక్కువయినా చేరాడు అచ్యుతం. చాలా పెద్ద ఇల్లు అది, అయిదు కుటుంబాలు అద్దెకుంటున్నాయి ఆ ఇంట్లో. ఇంటి ముందు ఆరు బయలు ప్రదేశం. బస్సు స్టాప్, స్టేషన్, పోస్ట్ ఆఫీస్, హోటల్స్, అన్నిటికీ మించిన గాంధీ హాస్పిటల్ దగ్గర బాగా.

ఎమ్.బి.బి.ఎస్. పూర్తి చేసి హౌస్ సర్జన్ చేస్తున్నాడు అచ్యుతం. హాస్పిటల్‌కి దగ్గరలో ఉండాలనే తలంపుతో హైదరాబాదులో సీతారాం బాగ్‌లోని గది ఖాళీ చేశాడు.

సర్దిన గదివంక చూశాడు. రెండు మూడు చిన్న మార్పులు చేసి, తృప్తిగా నిట్టూర్చాడు. కొంచెం కొంచెం చీకటి పడుతుండగా గుర్తుకు వచ్చింది అచ్యుతానికి, గదికి కావలసిన ఎలక్ట్రిక్ బల్బులు తనే తెచ్చుకోవాలని.

చదువుతున్న పుస్తకం మూసి, చెప్పులు తొడుక్కుని, గది తలుపు తాళం వేసి బయటికి వచ్చాడు అచ్యుతం.

ఆరు బయటకి నడుస్తూ. ఒకసారి గుండె ఆగి మళ్ళీ మామూలుగా కొట్టుకోసాగింది.

సిమెంట్ బెంచీమీద కూర్చుని ఉన్నారు - ఆరుగురు అమ్మాయిలు. అందరూ ఇరవైఏళ్ళ లోపువాళ్ళే. వాళ్ళలో వాళ్ళు మాట్లాడుకుంటున్నారు, నవ్వుకుంటూ.

గదిలోంచి బయటికి వచ్చిన అచ్యుతాన్ని చూడగానే వాళ్ళు మాటలు ఆపేశారు. అచ్యుతం వెళ్ళిపోగానే మళ్ళీ మాట్లాడుకోసాగారు.

తలవంచుకుని రోడ్డుమీదకి వెళ్ళిపోయాడు అచ్యుతం, వాళ్ళవంక పరీక్షగా చూడకుండా. ఎలక్ట్రికల్ షాప్‌లో రెండు బల్బులు కొని, ఇరానీ రెస్టారెంట్‌లో టీ తాగి, కొత్త సిగరెట్ పాకెట్ కొనుక్కుని మళ్ళీ రూమ్‌కి తిరిగి బయలుదేరాడు.

దూరంనుంచే గమనించాడు అచ్యుతం, ఆ ఆరుగురు ఆడపిల్లలని. రోడ్డు బయట గుమ్మం దగ్గర నిలబడి ఉన్నారు, వాళ్ళలో వాళ్ళు మాట్లాడుకుంటూ.

అందరికన్నా పెద్దదిగా కనిపించే అమ్మాయి తెల్లటి చీర కట్టుకుని ఉంది. ఆ అమ్మాయి పోలికలు వున్న మరో అమ్మాయి ఫుల్ స్లీవ్స్ షర్ట్, బెల్‌బాటమ్ వేసుకుని ఉంది. నల్లగా ఉన్న ఓ అమ్మాయి పరికిణీ, జాకెట్టూ తొడుక్కుని ఉంది. అందరికన్నా తెల్లగా ఉన్న అమ్మాయి గౌన్‌లో మెరిసిపోతూంది. వయస్సులో చిన్నదిగా కనబడే ఓ అమ్మాయి స్కర్ట్, బ్లౌజులలో, మరో అమ్మాయి పంజాబీ డ్రెస్‌లలో ఉన్నారు.

రోడ్డుమీద నిలబడి నవ్వుతూ మాట్లాడుకున్న ఆ ఆరుగురు రోడ్డు మీద పోయే అందరి దృష్టిని ఆకర్షిస్తున్నారు. వాళ్ళని దాటి వెళ్ళిన వాళ్ళుకూడా వెనక్కి తిరిగి ఆ ఆరుగురిని చూసుకుంటూ నడుస్తున్నారు.

'అందరూ అందంగానే ఉన్నారు' అనుకున్నాడు అచ్యుతం మనసులోనే.

బాగా దగ్గరయ్యాడు అచ్యుతం వాళ్ళకి. దగ్గరగా వచ్చిన అచ్యుతాన్ని గుర్తించగానే వాళ్ళు మాటలూ, నవ్వులూ ఆపేశారు. వెంటనే.

"పార్డన్ మి!"

గుమ్మానికి కొంచెం అడ్డుగా నిలబడివున్న, చీర కట్టుకున్న అమ్మాయిని ఉద్దేశించి అన్నాడు అచ్యుతం. సిగ్గుపడ్డట్టుగా కనిపించింది. వెంటనే పక్కకి తప్పుకుంది. లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు అచ్యుతం.

తను గది గుమ్మం దగ్గరికి వెళ్ళి, జేబులోంచి తాళం చెవి తీసి గది తాళం తీసి, తలుపు తోసి లోపలికి వెళ్ళేవరకూ, ఆ ఆరుజతల కళ్ళు తనమీదే ఉన్నాయని గ్రహించాడు అచ్యుతం.

గది తలుపు దగ్గరికి వేసి, ఉన్న కొద్దిపాటి వెలుగులో బల్బు హోల్డర్‌కి తగిలించి లైటు వెలిగించాడు. టేబిల్ ముందు కూర్చుని, ఇందాక సగంలో చదివి వదిలేసిన పుస్తకం తెరిచి చదవసాగాడు.

"స్వాతీ!"

పావుగంట తరువాత వినిపించిందో పిలుపు.

"బర్తిని."

వెంటనే సమాధానం. చాలా తియ్యని కంఠస్వరం. ఏ భాషలో స్వాతి సమాధానం చెప్పిందో అచ్యుతానికి అర్థం కాలేదు.

మళ్ళీ పుస్తకం మీదకి దృష్టి మళ్ళించిన అచ్యుతానికి ఘల్లున గజ్జెల చప్పుడు వినిపించింది. స్వాతి కాళ్ళకి గజ్జెలు ఉన్నాయి, అనుకున్నాడు అచ్యుతం.

దాదాపు వారంరోజులు దాటిపోయాయి అచ్యుతం కొత్త గదిలోకి వచ్చి. రోజూ ఉదయం హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళడం, సాయంత్రం రావడం, సిగరెట్ తాగుతూ రాత్రి ఏదయినా పుస్తకం చదువుకోవడం. ఇంతే.

ఈ దినచర్య మధ్య అచ్యుతం అప్పుడప్పుడు గదిలోకి వస్తూండగానో, బాత్‌రూమ్‌కి వెళ్ళేటప్పుడో ఆ ఆరుగురు అమ్మాయిలలో ఎవరినో ఒకరిని చూస్తూనే ఉన్నాడు. మొదట వాళ్ళు అచ్యుతం వంక చూసీ చూడనట్లుగా చూసేవాళ్ళు. క్రమంగా ఓరగా చూడటం, అది దాటి సూటిగా చూడటం మొదలు పెట్టారు.

అచ్యుతానికీ, వాళ్ళకీ మధ్య పరిచయం చూపులతోనే అభివృద్ధి అయి పలకరింపుగా నవ్వుకోవడం దాకా వచ్చింది.

కానీ, ఆ ఆరుగురిలో ఒక అమ్మాయి, బహుశా అందరికన్నా పెద్దది - మాత్రం ఇంకా బెదురుగానో, సిగ్గుగానో చూసింది అచ్యుతం వంక ఓరగానే.

అచ్యుతం మనసు రోజూ రాత్రి పడుకోబోయే ముందు చదివే పుస్తకాల మీద నిలవటం లేదు ఎక్కువ. ఆ ఆరుగురి చుట్టూ తిరుగుతూంది, తనకి తెలియకుండానే.

ఒకరోజు సాయంత్రం హాస్పిటల్ నుంచీ తిరిగిరాగానే బల్లముందు కూర్చుని ఉత్తరం మొదలు పెట్టాడు అచ్యుతం.

'అమ్మకు అచ్యుతం నమస్కరించి వ్రాయునది.'

మొదటి పేరా సగంలో ఉండగానే, "ఎక్స్‌క్యూజ్ మి" అన్న మాటలు వినపడ్డాయి.

తల ఎత్తి చూశాడు అచ్యుతం.

"ఎక్స్‌క్యూజ్ మి ఫర్ ది డిస్టర్బెన్స్. నా పేరు బియా ట్రైస్."

"ప్లీజ్ కమిన్" అన్నాడు అచ్యుతం, పెన్ను టేబుల్ మీద పెట్టి.

వచ్చి ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చుంది బియాట్రైస్. గుండ్రని మొహం. బాబ్డ్ హెయిర్. తేనెరంగు కళ్ళు. విసనకర్రల్లా ఉన్న కనురెప్పలు. గులాబి రంగు గౌనులో అందంగా ఇమిడిపోయివుంది బియాట్రైస్.

"కొత్తగా చేరారా ఈ గదిలో?"

గదిలోని సామాను వంక పరీక్షగా చూస్తూ అడిగింది.

తల ఊపాడు అచ్యుతం, ఆ ప్రశ్నకి నవ్వుతూ.

"మీ పేరు?"

"అచ్యుతం."

"ఏం చేస్తారు? చదువుతున్నారా?"

"కాదు. హౌస్ సర్జన్."

అర్థం కాలేదు బియా ట్రైస్‌కి.

"అంటే?" అడిగింది.

వివరంగా చెప్పాడు అచ్యుతం.

"అయితే, మా నాన్నగారికి మీరు ఇంజక్షన్స్ ఇవ్వచ్చు ఇకనుంచి. డాక్టర్ రానవసరం లేదు" అన్నది బియాట్రైస్ ఉత్సాహంగా.

"మీ నాన్నగారి ఆరోగ్యం సరిగా లేదా?" అడిగాడు.

"లేదు."

"నువ్వేం చేస్తున్నావు?"

"లెవన్త్ స్టాండర్డ్ చదువుతున్నాను."

"ఎక్కడ?"

"సెయింట్ ఏన్స్."

ఇద్దరి మధ్యా ఇంగ్లీషులో నడుస్తూంది సంభాషణ. ఇంగ్లీషు చాలా బాగా మాట్లాడుతూంది - అనుకున్నాడు అచ్యుతం.

"ఆంగ్లో - ఇండియనా నువ్వు?" అడిగాడు అచ్యుతం తెల్లగా వున్న బియాట్రైస్‌ని చూస్తూ.

"అవును."

"ఇక్కడే అద్దెకుంటున్నారా?"

"అవును. 'సి' వాటాలో."

"మీ నాన్నగారు ఏం చేస్తారు?"

"రైల్వే గార్డు." చెప్పింది గర్వంగా. మా నాన్న లేకపోతే రైలు నడవదు."

"ఎన్నేళ్ళు నీకు?"

"పదహారు నడుస్తోంది."

"బియా ట్రైస్ - చాలా మంచి పేరు అది."

"అమ్మా, నాన్నా నన్ను 'బెట్టీ' అని పిలుస్తారు. మీరు కూడా అలాగే పిలవండి."

"తప్పకుండా."

కొన్ని క్షణాలు బియాట్రైస్ కళ్ళలోకి చూసి అన్నాడు "బెట్టీ! నువ్వు చాలా అందంగా ఉంటావు."

తెల్లగా ఉన్న బెట్టీ బుగ్గలు ఎర్రబడటం స్పష్టంగా తెలుస్తూంది.

"థాంక్స్ ఫర్ ది కాంప్లిమెంట్!"

సిగ్గుతో పారిపోయింది బెట్టీ.

చిన్నగా నవ్వుతూ, బెట్టీ వెళ్ళిన వైపే కొంచెం సేపు చూసి, అచ్యుతం టేబుల్ మీద ఉన్న పెన్ అందుకుని మళ్ళీ ఉత్తరం వ్రాయటం మొదలు పెట్టాడు, రెండవ పేరా మొదలు పెట్టి

నాలుగయిదు వాక్యాలు కూడా పూర్తికాలేదు రెండవ పేరాలో.

"మే ఐ కమిన్?" అన్న మాటలు వినపడ్డాయి, దీక్షగా ఉత్తరం వ్రాస్తున్న అచ్యుతానికి.

తల ఎత్తి చూశాడు గుమ్మం వంక. అచ్యుతం కళ్ళు తళుక్కుమన్నాయి. గుమ్మం వద్ద నవ్వుతూ నిలబడి ఉంది ఓ బంగారు బొమ్మ.

తెల్లరంగు ఫ్రాక్, రెడ్ చెక్స్ బ్లౌజ్, పోనీటెయిల్, కోల మొహం. చిలిపిగా చూసే నల్లటి కళ్ళు. నల్లటి బొట్టు.

"ప్లీజ్ కమిన్" అన్నాడు అచ్యుతం, పెన్ మూసి, టేబిల్ మీద పడేసి.

నిర్భయంగా వచ్చి అచ్యుతం ఎదురు కుర్చీలో కూర్చుని, అచ్యుతం వంక చూసి నవ్వింది. నవ్వితే అందంగా సొట్టలు పడే బుగ్గలు.

"పేరు చెప్పలేదు" అన్నాడు అచ్యుతం, కొన్ని క్షణాలు రెప్ప వేయకుండా చూసి.

"చెప్పుకోండి చూద్దాం" అన్నది చిలిపిగా.

"స్వాతి?"

ఫక్కున నవ్వింది. నవ్వితే మళ్ళీ సొట్టలు పడే బుగ్గలు.

"కాదు" అన్నది గోడకు వేలాడుతున్న స్టెతస్కోప్ వంక చూస్తూ.

"మరేమిటి?"

"కనుక్కోలేకపోయారా?"

ఆ అమ్మాయి కళ్ళు ఎక్కడా నిశ్చలంగా నిలవడం లేదు. కళ్ళు తిప్పి గది అంతా పరిశీలనగా చూస్తుంది.

"కనుక్కోలేకపోయాను. ఏమిటి?" అడిగాడు అచ్యుతం. ఏ మాత్రం కొత్తవాళ్ళన్న భయం ఉన్నట్లులేదు. ఎంతో పరిచయస్తుడి గదిలో కూర్చున్నట్లుగా కూర్చుని, చురుకుగా ఉన్న ఆ అమ్మాయిని చూస్తే ముచ్చట వేసింది అచ్యుతానికి.

"నా పేరు సులోచన."

మాట్లాడుతూంటే కూడా సులోచన బుగ్గలు కొద్దిగా సొట్టలు పడుతున్నాయి, అందంగా.

"నా పేరు అడగలేదు" అన్నాడు అచ్యుతం.

"ఏమిటి?"

"కనుక్కో చూద్దాం" కొంటెగా అన్నాడు అచ్యుతం.

కొద్దిసేపు ఆలోచించినట్లుగా వేలితో నుదురు కొట్టుకుని అన్నది

"అచ్యుతం."

"కరెక్ట్."

సంభాషణ అంతా ఇంగ్లీషులోనే నడుస్తూంది.

"డాక్టరా మీరు?"

తలఊపాడు అచ్యుతం.

లేచి గోడకి వేలాడుతున్న స్టెత్ అందుకుని అచ్యుతం దగ్గరికి వచ్చింది. స్టెత్ చెవులకి తగిలించుకుని కొన్ని క్షణాలు అచ్యుతాన్ని పరీక్ష చేసింది.

"సారీ! చేయి దాటిపోయింది" అన్నది సీరియస్‌గా చూస్తూ.

"డాక్టర్! ప్లీజ్, నన్ను బ్రతికించాలి మీరు!" అన్నాడు అచ్యుతం పేషెంట్‌లా నటిస్తూ.

సులోచన మొహంలోని చిలిపితనం స్థానంలో తెచ్చి పెట్టుకున్న సీరియస్‌నెస్‌ని చూస్తే నవ్వాగలేదు అచ్యుతానికి.

"బతికించను. ఇన్నాళ్ళూ ఎందుకు ఆలస్యం చేశావు? ఇవెందుకు తాగుతావు?"

బల్లమీద సిగరెట్ పెట్టె వంక చూపిస్తూ అన్నది. వెంటనే స్టెత్ తీసి టేబుల్ మీద పడేసి, పకపకా నవ్వింది సులోచన.

"ఎన్నేళ్ళు నీకు?" అడిగాడు అచ్యుతం.

"ఎనభై రెండు నిండుతోంది."

నవ్వకుండా ఉండలేకపోయాడు సులోచన మాటలకి.

"పదిహేను. ఫిఫ్త్‌ఫారమ్ చదువుతున్నాను."

సులోచన స్వచ్ఛమయిన ఇంగ్లీషు చక్కగా మాట్లాడుతుంది వినసొంపుగా.

"మీకు ఇంగ్లీషు పొయ్ట్రీ వచ్చా?" అడిగింది. టేబుల్ పక్కన, షెల్ఫ్‌లో వున్న పుస్తకాలని చూస్తూ.

"వచ్చు."

"చెప్పడం వచ్చా?"

"వచ్చు."

"గుడ్ అయితే రేపటినుంచీ వస్తాను. సాయంత్రం నాకు ఇంగ్లీషు పొయిట్రీ, ప్రోజ్ చెప్పాలి, సరేనా?"

"సరే."

"థాంక్స్."

"ఎక్కడ నువ్వు ఉండేది?"

'ఎ' బ్లాక్‌లో. సీ యు లేటర్."

సులోచన చటుక్కున ముందుకి వంగి, అప్పుడే అచ్యుతం చేతిలోకి తీసుకున్న సిగరెట్ అందుకుని అన్నది.

"దయచేసి సిగరెట్ కాల్చొద్దు."

సులోచన వెళ్ళగానే, వాన వచ్చి వెలిసినట్లు ఫీలయ్యాడు అచ్యుతం. అంత చురుకయిన అమ్మాయి ఎక్కడా తటస్థపడలేదు అచ్యుతానికి.

రెండు నిమిషాల తరువాత మళ్ళీ కలం తెరిచి, మొదటినుంచీ ఉత్తరం చదివి, మళ్ళీ వ్రాయటం ప్రారంభించాడు.

రెండవ పేరా పూర్తి చేసి చివరి పేరాగ్రాఫ్ మొదలు పెట్టగానే, "సారీ ఫర్‌ది ఇన్‌ట్రూజన్" అన్న మాటలు వినపడ్డాయి.

తల ఎత్తి చూశాడు అచ్యుతం.

పదిహేడేళ్ళుంటాయి ఆ అమ్మాయికి అమాయకంగా చూసే కళ్ళూ. కళ్ళనిండా కాటుక. నల్లటి ఒత్తయిన జుట్టు. కుదురయిన మొహం. కాఫీ డికాక్షన్ రంగు పంజాబీ డ్రెస్‌లో ఇంకా పచ్చగా కనబడుతూంది.

"లోపలకి రండి" అన్నాడు అచ్యుతం, మర్యాదగా.

తల వంచుకుని లోపలికి వచ్చి, అచ్యుతం ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చుంది.

"నా పేరు అచ్యుతం." చెప్పాడు.

"నా పేరు ఆషా. 'డి' బ్లాక్‌లో అద్దెకి ఉంటున్నాం. మా నాన్నగారు పోస్ట్‌మాస్టర్."

భయపడుతూ చెప్పింది ఆషా.

ఆషా భయం, వణుకు చూసి అంతవరకు బహుశా ఏ మగాడితోనూ మాట్లాడి ఉండదనుకున్నాడు అచ్యుతం పెట్టిన కలం వంక చూస్తూ మాట్లాడుతూంది.

"మీరు గుజరాతీలా?" అడిగాడు.

అవునన్నట్లుగా తల ఊపింది ఆషా.

"ఏం చదువుతున్నారు?"

"బి.ఎస్‌సి..... మీరు?"

తల ఎత్తి అచ్యుతం వంక చూసి, మళ్ళీ తల వంచుకుంది, కొంచెం సిగ్గుతో.

చెప్పాడు అచ్యుతం.

ఏమీ మాట్లాడలేదు ఆషా. నిశ్శబ్దంగా టేబుల్ మీద ఉన్న పెన్ వంక చూస్తూ కూర్చుంది.

"ఏ గ్రూప్ మీది?" అడిగాడు అచ్యుతం.

చెప్పింది.

"మీకు సబ్జెక్టులో ఏమయినా సందేహాలు వస్తే నన్ను అడగచ్చు. చెపుతాను."

"మీకు జువాలజీ బాగా వస్తుందా?" అడిగింది, కాస్సేపాగి.

"ఏం? మీకు చెప్పాలా?"

"మీకు వీలుంటేనే. క్లాసులో ఫాలో అవలేకపోతున్నాను."

తొట్రుపాటు పడింది.

"ఫర్వాలేదు. రోజూ ఉదయం, చెపుతాను. రండి."

"థాంక్స్. ఏమీ అనుకోకండి."

"నేనే థాంక్స్ చెప్పాలి మీకు. నాకు కోచింగ్ అంటే బాగా ఇష్టం."

మాట్లాడలేదు ఆషా.

"ఏ కాలేజీ?"

"ఉమెన్స్ కాలేజి."

సిగరెట్ వెలిగించాడు అచ్యుతం.

మాట్లాడరేం? మీకు మాటలు ఎక్కువ రావా? అడిగాడు.

నవ్వింది. సమాధానం చెప్పలేదు.

"మాట విలువ తెలిసిన వాళ్ళు ఎక్కువ మాట్లాడరు."

"నాది రిజర్వ్‌డ్ నేచర్ "

"నాకు రిజర్వ్‌డ్ నేచర్ వాళ్ళంటేనే చాలా ఇష్టం.."

"రేపు ఉదయం వస్తాను. ఏదో రాసుకుంటున్నట్లున్నారు. ఇంక డిస్టర్బ్ చేయటం నాకిష్టం లేదు."

"తప్పకుండా రండి"

గుమ్మం వంకే చూస్తూ కూర్చున్నాడు అచ్యుతం, ఆషా వెళ్ళిపోగానే ఇంకా ఎవరయినా వస్తారేమోనని. ఎవరూ రాలేదు, పావుగంట తరువాత మళ్ళీ కలం అందుకున్నాడు.

ఉత్తరం పూర్తిచేసి, మడిచి కవరులో పెట్టి, కవరు అతికించి, పైన అడ్రెస్ వ్రాశాడు.

కిటికీలోంచి ఆడపిల్లలు ఇంగ్లీషులో మాట్లాడుకునే మాటలు లీలగా వినిపిస్తున్నాయి అచ్యుతానికి.

1985లో 'పల్లకి' పత్రికాఫీసులో మొట్టమొదటి సారిగా మల్లాది గారిని కలుసుకున్నప్పుడూ, క్రిందటేడాది , దాదాపు 20 సంవత్సరాల తరువాత, ఫోన్ లో మాట్లాడినప్పుడూ ముందుగా గుర్తు చేసుకున్నది ఈ నవలిక 'అద్దెకిచ్చిన హృదయాలు' గురించే. ఈ నవల ఆంధ్రప్రభలో వస్తున్న రోజుల్లో అదొక సంచలనం! నేనప్పుడే పల్లెటూరి నుంచీ పట్నం వచ్చి ఇంటర్మీడియట్‌లో చేరిన రోజులు. ఈ నవలకీ ఆ రోజుల్లో మేము బందరులో అద్దెకున్న ఇంటికీ, ఆ చుట్టుపక్కల జరిగిన సంఘటనలకీ చాలా దగ్గరి పోలికలున్నాయి. అందుకని కూడా ఈ నవల బాగా గుర్తుండిపోయింది. ఆ విషయాలన్నీ మల్లాది గారితో చెబుతుంటే 'మీరు కూడా వీటిని ఈ నవలతో అల్లుకున్న జ్ఞాపకాల్లా వ్రాయండి. బావుంటుంది.' అన్నారాయన. దాదాపు 38 సంవత్సరాల తరువాత ఆ సంఘటనలని గుర్తు చేసుకుంటే, అప్పటి మిత్రులెవరైనా, ఎక్కడైనా చదువుతారేమోనని ఒక చిన్న ఆశ కూడా. ఆ వివరాలు క్రింద చదవండి

- కిరణ్‌ప్రభ

ఓసారి గతంలోకి తొంగి చూస్తూ.. - రామానుజభవన్లో అద్దెకిచ్చిన హృదయాలు..

ఈ నవల ఆంధ్రప్రభలో ప్రచురితమయ్యే సమయంలో (1971) నేను బందరులో హిందూ కాలేజీలో చదువుతున్నాను. హైస్కూలు అయ్యేవరకూ మా పల్లెటూరు తప్పించి మరో వూరు తెలీదు. అదే మొదటిసారి పట్నం ప్రయాణం, పట్నంలో నివాసం. హిందూ కాలేజీ వెనకాల , ఊరికి ఒక చివర, అప్పటి రైల్వేస్టేషన్ సమీపంలో, నక్కలతోట (ఇది పాతపేరు..భాస్కరపురం కొత్తపేరు)లో ఉండేవాళ్ళం. మేము అద్దెకున్న బిల్డింగ్ పేరు రామానుజ భవన్. ఈ బిల్డింగు సరిగ్గా 'అద్దెకిచ్చిన హృదయాలు' లో ఇంటి ప్రాంగణంలా ఉండేది. ఒక పక్క గదిలో మేముండే వాళ్ళం. ఇంటి మెయిన్ పోర్షన్లో ఇంటి గలవాళ్ళు, వాళ్ళకో కాలేజీకి వెళ్ళే అమ్మాయి. ఇంటి వెనుక వాటాల్లో ఒక రైల్వేగార్డు , ఆయనకి హైస్కూలు కెళ్ళే ఇద్దరమ్మాయిలు, మరో రైల్వే ఉద్యోగి, చదువుమానేసి ఆయన వద్దనే ఉండే ఆయన చెల్లీ, నోబుల్ కాలేజీలో చదివే మరో ఇద్దరు అక్కాచెల్లెళ్ళూ, మేడ పైన అరడజను కాలేజీ కుర్రాళ్ళు. .. ..ఇవీ పరిసరాలు. !

కొత్త వూరు, కొత్త కాలేజీ, కొత్త పరిసరాలు కాస్త బెరుకు బెరుకుగానే ఉండేవాడిని. కాలేజీకి వెళ్ళడం, రావడం, కొత్తపాతాలు బట్టీ పట్టడంలో సమయమంతా సరిపోయేది. ఐతే పైన కుర్రాళ్ళూ, వెనకాల అమ్మాయిలూ, వాళ్ళ మధ్య జరిగే సంఘటనలూ, సంభాషణలూ, రూమర్సూ..ఎంత వద్దనుకున్నా దృష్టి మళ్ళించక తప్పేది కాదు.

ఈ భవనం పక్కనే ఒక పూరిల్లు. ఆ ఇంటివాళ్ళబ్బాయి న్యూస్ పేపర్ బోయ్. అతను ఇంటింటికీ పంచేందుకు వీక్లీలు రాత్రి పూటనే తెచ్చి పెట్టుకుని , పొద్దున్నే డిస్ట్రిబ్యూషన్కి తీసుకెళ్ళేవాడు. అక్షరాలు నేర్చుకున్న వద్దనుంచే కనిపించిన పుస్తకాలన్నీ చదివే అలవాటుండేది. హైస్కూలు చదువయ్యే సరికే కొమ్మూరి వేణుగోపాలరావు, శరత్, ప్రేమ్ చంద్, గోపీచంద్, ముప్పాళ్ళ రంగనాయకమ్మ, రవీంద్ర నాథ్ టాగోర్..దాదాపు అందర్నీ చదివేసిన అనుభవం. అన్నీ లైబ్రరీలో చదివినవే. బందరువచ్చాక లైబ్రరీకి వెళ్దామంటే దూరం అవడం వల్ల కుదిరేది కాదు. అప్పుడు మా అమ్మ ద్వారా, పక్కింటి పేపరబ్బాయి వాళ్ళమ్మ పరిచయం ఐతే, ఆమె రికమండేషన్ ద్వారా, అతని వద్దనుంచీ వారపత్రికలు తీసుకునే ఏర్పాటు చేసుకున్నాను. ఎలాగంటే అతను రాత్రి ఇంటికి తెచ్చిన వీక్లీలు ఇచ్చేవాడు. నేను వెంటనే చదివేసి ఆ రాత్రే తిరిగి ఇచ్చెయ్యాలి, లేదంటే తెల్లవారు ఝామున ఐదు గంటలలోగా వాళ్ళింటి వాకిట్లో పెట్టెయ్యాలి. వీక్లీలు వచ్చేరోజు, నేను పెందలకాడే క్లాసు పుస్తకాలు చదివేసి, రాత్రి 9.00 ఎప్పుడౌతుందా, అతను ఎప్పుడు ఇంటికి వచ్చి వీక్లీలు ఇస్తాడా అని ఎదురు చూసేవాడిని. మళ్ళా రాత్రి 11.00 , 12.00 లోగా వాళ్ళ వాకిట్లో పెట్టేసి వచ్చేవాడిని (ఇంటి ముందు కాపలా కాసే కుక్కని తప్పించుకుంటూ)

ఈ నేపథ్యంలో ఆంధ్రప్రభవీక్లీలో 'అద్దె కిచ్చిన హృదయాలు' సీరియల్ మొదలైంది. మొదటి వారం చదవగానే చాలా ఇంట్రెస్టింగ్‌గా అనిపించడమే కాక అదేదో మా 'రామానుజ భవన్' ని చూసే వ్రాసారా అనిపించేది. రెండో వారానికే ఈ సీరియల్ విషయం అందరికీ తెలిసిపోవడమూ, పైనున్న కుర్రాళ్ళు నేను ఎప్పుడు చదవడం పూర్తి చేస్తానా అని వీక్లీ కోసం వెయిట్ చేయడం, తరువాత మా అమ్మ రికమండేషన్‌తో వెనుక అద్దెకుండే అమ్మాయిలూ చదివెయ్యడం.. ఇదొక రొటీన్‌గా మారింది, సీరియల్ వచ్చిన ఐదారు వారాలూ. అంతా నిమిషాల ప్రకారం, పక్కా టైమ్ టేబుల్‌తో నడిచి, మళ్ళీ తెల్లవారే లోగా వీక్లీ పేపర్ బోయ్‌కి వెళ్ళిపోవాలి. ఒక్కసారి తేడా వచ్చిందా తరువాత వారం ఇవ్వడు. అందువల్ల నేను చదివాక ఎవరికి ఇచ్చినా, అది తిరిగి వచ్చేవరకూ వెయిట్ చేసి దాన్ని పక్కింటికి చేర్చడం నాదే బాధ్యత.! బిల్డింగ్ లో ఉండే వాళ్ళందరిలోకీ నేనే చిన్నవాడిని. మిగతావాళ్ళంతా డిగ్రీ స్టూడెంట్సే..

సరే..సీరియల్ చదివిన మర్నాడు దాన్ని గురించే చర్చలు. ఏ పాత్ర ఎవరు..మనింట్లో అద్దె కుండే వాళ్ళని చూసే ఈయనెవరో రాస్తున్నారు. 'మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి' అనే కొత్త రచయితెవరో బందరు నుంచే ఐఉండాలి. అందుకే అన్నీ మా బిల్డింగ్ పక్కనే ఉండి చూసినట్లు వ్రాస్తున్నారు..' అనుకునే వాళ్ళం. ఈ సీరియల్‌లో వచ్చే సంఘటనలు ..ఎవరికీ కనిపించకుండా మా బిల్డింగ్ లోనే జరుగుతున్నాయా అన్న సస్పెన్స్ ఒక పక్క, అద్దె కుండే అబ్బాయిలు, అమ్మాయిల్లో ఎవరి పరిచయాలు, ఎటు వెళుతున్నాయి, ఏవి ఈ నవలలో వస్తున్నాయీ.. ప్రతి వారం, వచ్చే వారంలో ఏం జరుగుతుందో అని అందరూ ఆతృతగా ఎదురు చూడ్డం.

ఇదీ ఈ సీరియల్ మా 'రామానుజభవన్' లో సృష్టించిన కలకలం. తరువాత చాలా సంవత్సరాలకి గానీ తెలీలేదు, ఈ 'మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి' అనే రచయిత గారిది బందరు కాదనీ, ఆయన విజయవాడ వాస్తవ్యులనీ.

ఇదంతా జరిగి 38 సంవత్సరాలౌతోంది. నాలుగేళ్ళ క్రిందట ఇండియా వెళ్ళినప్పుడు నక్కలతోట వెళ్ళాను.అప్పటి రామానుజభవన్ కొంచెం రూపురేఖలుమారినా పెద్దగా మార్పు రాలేదు. ఏదో వెల్ఫేర్ హాస్టల్ నడుస్తోందందులో. 1971లో అక్కడున్న వాళ్ళ చూకీ ఏమీ తెలియలేదు. వెనకాల అద్దెకున్న అక్కాచెల్లెళ్ళలో ఒకరు ఏలూరు సెంట్ థెరిసాలో లెక్చరర్ అని తెలిసింది. పైన అద్దె కున్న కుర్రాళ్ళలో ఒకతను (గిద్దలూరు నివాసి), సినిమాల్లో వేషాల కోసం ప్రయత్నాలు చేసి, విఫలమై స్వగ్రామంలో వ్యవసాయం చేసుకుంటున్నాడట. ఒక్కతను మాత్రం హైదరాబాదులో సిండికేట్ బాంకులో పనిచేస్తున్నట్లు తెలిసింది. మిగతావాళ్ళ వివరాలేమీ దొరకలేదు.

మళ్ళీ ఈ సీరియల్ ప్రచురిస్తూ, ప్రతివాక్యం చదువుతుంటే మనసు 38 సంవత్సరాలు వెనక్కి వెళ్ళి, ఈ వాక్యాలు వ్రాయించింది..

మల్లాది గారూ..పాతజ్ఞాపకాలని గుర్తు తెచ్చుకునే అవకాశమిచ్చిన మీకు ధన్యవాదాలు.. - కిరణ్‌ప్రభ

1971లో ఫోటో..

రామానుజభవన్

భాస్కరపురం

మచిలీపట్నం

మర్నాడు ఉదయం ఉత్తరం పోస్ట్ బాక్స్‌లో వేసి వద్దామని బయలుదేరుతుంటే, తలుపు తెరవగానే ఎదురుగా అమ్మాయిలు కనబడ్డారు.

ఈసారి ఇద్దరు!

"కమిన్ ప్లీజ్!"

అడ్డు తప్పుకున్నాడు అచ్యుతం.

ఇద్దరూ సిగ్గుపడుతూ లోపలికి వచ్చారు. చీర కట్టుకుని ఉంది ఒక అమ్మాయి, తలకట్టు, తీరు అందంగా ఉన్నాయి. ముఖంలో భయంతో కూడిన సిగ్గు. నల్ల రంగు చీరలో తెల్లటి ఒంటి తెలుపు స్పష్టంగా తెలుస్తూంది. ఎర్రగా ఉన్నాయి పెదిమలు. లిప్‌స్టిక్‌రాసుకున్న ఎరుపు కాదు. సహజంగా ఉన్న ఎరుపు. తడితో మెరుస్తున్నాయి.

చీర కట్టుకుని ఉన్న అమ్మాయి పోలికలు గల అమ్మాయి పక్కనే ఉంది. చెల్లెలు అనుకున్నాడు అచ్యుతం.

గ్రీన్ చెక్స్ ఫుల్ స్లీవ్స్ షర్ట్. గ్రీన్ కలర్ కాటన్ బెల్ బాటమ్. కత్తిరించుకున్న జుట్టు. మొహంలో సిగ్గు ఇంకా ఎక్కువగా తొంగి చూస్తూంది.

చీరలో ఉన్న పెద్దమ్మాయే ధైర్యం చేసి అన్నది. "మేము 'ఇ' బ్లాక్‌లో అద్దెకుంటున్నాం"

"ప్లీజ్ టు మీట్ యు."

"నిన్న మా స్నేహితులంతా వచ్చి పరిచయం చేసుకున్నారట. నిన్న రాలేకపోయాము మేము" అన్నది చిన్న చీరలో ఉన్న అమ్మాయి.

"మీ పేరేమిటి?"

"నా పేరు చిత్ర. ఇది స్వాతి. నా చెల్లెలు." పరిచయం చేసింది అమ్మాయి.

"రండి కూర్చోండి."

బల్ల దగ్గరికి వెళ్ళి కూర్చున్నారు ముగ్గురూ కుర్చీలో.

"నా పేరు మీకు ఈ పాటికి తెలిసిపోయి ఉండాలి" అన్నాడు అచ్యుతం నవ్వుతూ.

"తెలుసు ఆషా చెప్పింది" చెప్పింది స్వాతి.

"బర్తిని' అంటే ఏమిటి?" అడిగాడు అచ్యుతం.

"వస్తున్నాను అని అర్థం"

"ఏ భాష అది?"

"కన్నడం."

"మీరు కన్నడం వారా?"

"అవును. మైసూరు స్టేట్‌లో వాసన్ జిల్లా మాది. మా నాన్నగారు ఇక్కడ అగరు బత్తులు, తేనె వ్యాపారం చేస్తారు."

"కూర్గు తేనె మంచిది కదూ?" అడిగాడు.

తలలు ఊపారు ఇద్దరూ.

"మీకు తేనె అంటే ఇష్టమా?"అడిగింది స్వాతి.

"తేనె అంటే ఎవరికి ఇష్టం ఉండదు?"

నవ్వారు ఇద్దరూ.

"తేనె కాకుండా మరోటన్నా ఎవరకయినా ఇష్టమే."

"అగరుబత్తా?" అడిగింది స్వాతి.

"కాదు."

"ఏమిటి?"

"తరువాత చెపుతాను."

"డాక్టర్ కోర్స్ కష్టం కదూ?" అడిగింది చిత్ర.

"అవును. బాగా కష్టం. చాలా కృషి చేయాలి." చెప్పాడు అచ్యుతం.

"ఎక్కడికో పనిమీద వెళుతున్నట్టున్నారే?" అడిగింది స్వాతి అచ్యుతం చేతిలోని కవరు వంక చూసి.

"ఉత్తరం పోస్ట్ చేద్దామని."

"మేం వెళతాం."

చిత్ర లేవగానే, స్వాతి కూడా లేచి నిలబడింది.

"అప్పుడప్పుడు వస్తూండండి." చెప్పాడు అచ్యుతం.

"తప్పకుండా."

ఇద్దరూ వెళ్ళిపోయారు.

గుమ్మందాకా వెళ్ళిన అచ్యుతం మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి టేబుల్ దగ్గరకి వచ్చి చేతిలోని ఉత్తరం జేబులో పడేసుకుని, రైటింగ్ పాడ్, పెన్సిల్ అందుకున్నాడు.

కొన్ని క్షణాలు ఆలోచించి తన గదిలోకి పరిచయం చేసుకోడానికి వచ్చిన అమ్మాయిల పేర్లు, వాళ్ళుండే బ్లాకుల పేర్లు వ్రాశాడు వరుసగా.

బెట్టీ, సులోచనా, ఆషా, చిత్ర, స్వాతి. మొత్తం ఆరుగురు అమ్మాయిలని చూశాడు తను. అయిదుగురే వచ్చారు గదికి. ఇంకో అమ్మాయి రాలేదు. రైటింగ్ పాడ్‌లో 'బి' బ్లాక్ కనబడలేదు. పరికిణీ, జాకెట్టులో చూసిన ఆ అమ్మాయి బహుశా 'బి' బ్లాక్‌లో ఉండవచ్చు అనుకున్నాడు అచ్యుతం.

పాడ్‌మీద తను వ్రాసిన పేర్లవంక చూస్తూ, ఆ అయిదుగురు అమ్మాయిల గురించి ఆలోచిస్తున్నాడు అచ్యుతం. అయిదుగురూ అందమైనవాళ్ళే, చదువుకున్నవాళ్ళే!

అయిదు నిమిషాలు గడిచాయి. పాడ్ మూసి వెనక్కి తిరిగాడు.

గుమ్మం దగ్గర చేత్తో రెండు పుస్తకాలు పట్టుకుని నిలబడి ఉంది ఆషా.

"హాలో! రండి. అక్కడే నిలబడ్డారే? పిలవలేకపోయారా?" అన్నాడు నవ్వుతూ.

"మిమ్మల్ని డిస్టర్బ్ చెయ్యటం ఇష్టంలేక...." నసిగింది.

పకపకా నవ్వాడు అచ్యుతం.

"నా దగ్గర పాఠాలు నేర్చుకోవాలంటే ముందర మీకు నేనంటే భయం పోవాలి. ఫ్రీగా ఫీలవకపోతే మీకు చెప్పటం కష్టం."

అలాగే నన్నట్లుగా చూసింది, భయంగానే.

"కూర్చోండి."

నడిచి వచ్చి ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చుంది ఆషా.

"జువాలజీ కదా? చెపుతాను. శ్రద్ధగా వినండి. ఎక్కడయినా తెలియకపోతే వెంటనే అడగండి, భయపడకుండా. ఏమీ అనుకోను నేను. సరేనా?"

తలఊపింది.

పుస్తకం అందుకునేందుకు చెయ్యి చాపాడు అచ్యుతం. పుస్తకం అందిద్దామనే ఉద్దేశ్యంతో, సరిగ్గా అదే సమయంలో చెయ్యి చాపింది ఆషా. ఇద్దరి చేతులూ జువాలజీ పుస్తకం మీద కలుసుకున్నాయి.

చటుక్కున చెయ్యి వెనక్కి తీసుకుంది ఆషా బెదురుగా.

ఆషా కళ్ళలోకి చూశాడు. ఆషా కళ్ళు అచ్యుతం కళ్ళలోకి చూస్తున్నాయి. కళ్ళలో ఇదివరకటి భీతి లేదు. నవ్వుతున్నాయి.

"సో సారీ!" అన్నాడు అచ్యుతం పుస్తకం అందుకుని.

"నో. ఐయామ్ సారీ " అన్నది ఆషా.

"నొ, నొ, ఉయార్ హాపీ. హైనా?" పుస్తకం తెరిచాడు అచ్యుతం నవ్వుతూ. పెన్సిల్ అందుకుని రైటింగ్ పాడ్ తెరిచాడు. పాఠం మొదలుపెట్టటానికి.

పాడ్‌లో ఇందాక తను వ్రాసిన పేర్లు కనబడ్డాయి వరసగా. ఆరో నంబరు ఎదురుగా పేరు లేదు ఏమీ. ఖాళీగా ఉంది.

పేర్లు బిగ్గరగా చదివాడు అచ్యుతం.

"ఇంతేనా, ఇంకా ఎవరయినా ఉంటున్నారా ఇక్కడ?" అడిగాడు ఆషాని.

"ఇంకొక అమ్మాయి ఉంది. పేరు వసంత. వాళ్ళ అమ్మకు తెలిస్తే కోప్పడుతుందని రాలేదు." చెప్పింది ఆషా.

"వాళ్ళమ్మ ఎందుకు కోప్పడుతుంది?"

"మంచిదికాదు. సవతి తల్లి. స్వంత తల్లి చచ్చిపోయింది. మంచి బట్టలు కట్టుకోనివ్వదు. ఎక్కడికీ వెళ్ళనివ్వదు."

"మరి వాళ్ళ నాన్న?"

"వాళ్ళ అమ్మ మాటే వింటాడు."

"పాపం! పరికిణీ, జాకెట్టు వేసుకుంటుంది. వసంతేనా?" అడిగాడు, కొంచెం సేపు పుస్తకం వంక చూసి.

"అవును."

"పద్నాలుగేళ్ళుంటాయనుకుంటాను"

"అవును స్కూలుకి కూడా పంపరు."

"మీ అమ్మా, నాన్నలకి ఇష్టమేకదా మీరు ఇక్కడికి రావడం?" అడిగాడు అచ్యుతం, ఆషా మొహంలోకి చూసి, నవ్వుతూ.

"తెలుసు. ఇష్టమే."

"గుడ్ లెటజ్ ప్రొసీడ్"

అరగంట పైగా చెప్పాడు అచ్యుతం జువాలజీ. దీక్షగా విన్నది ఆషా మధ్య మధ్యలో, పెన్సిల్‌తో తను తెచ్చుకున్న పుస్తకం మీద పాయింట్స్ వ్రాసుకుంది.

"మళ్ళీ రేపు రండి. ఇవాళ్టికి చాలు." అన్నాడు పుస్తకం మూసి అందిస్తూ.

మళ్ళీ ఇద్దరి చేతులూ తగిలాయి.

"థాంక్స్. రేపు వస్తాను."

పంజాబీ డ్రెస్సులో ఉన్న ఆషా వెళ్ళిపోయింది.

తను బయటకి ఎందుకు బయలుదేరిందో గుర్తుకు వచ్చింది అచ్యుతానికి. ఉత్తరం పోస్ట్‌లో వేసేందుకు. టేబుల్ మీద చూశాడు.

ఉత్తరం లేదు.

గబగబా టేబుల్ మీద, పుస్తకాల కింద, డ్రాయర్లో వెదికాడు ఉత్తరం కోసం, కనబడలేదు.

విసుగ్గా కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. తను ఈ గదికి వచ్చి నెలదాటుతూంది. తన వంకే స్నేహభావంగా చూసేవాళ్ళు ఆ ఆరుగురు అమ్మాయిలు, ఇప్పుడు వచ్చి పరిచయం చేసుకున్నారు, ఒకరి తరువాత మరొకరు, అందరూ మంచివాళ్ళే, సహృదయులే.

చటుక్కున గుర్తుకు వచ్చింది అచ్యుతానికి, ఉత్తరం తను జేబులో పెట్టుకున్నట్లు. వెంటనే లేచాడు, ఉత్తరం పోస్టులో వేయడానికి.

"ఇంత మంది ఆడపిల్లల మధ్యలో ఉంటే నాకు మతి పోతోంది." గొణుక్కున్నాడు అచ్యుతం. గది తలుపు తాళం వేస్తూ.

3

ఆ రోజు సాయంత్రం హాస్పిటల్ నుంచి గదికి వచ్చేశాడు అచ్యుతం తిన్నగా. మధ్యలో టీ త్రాగడానికి మాత్రం ఆగాడు ఇరానీ రెస్టారెంట్‌లో.

అచ్యుతం వచ్చిన అయిదు నిమిషాలలో వచ్చేసింది సులోచన, కాన్వెంట్ డ్రెస్‌లోనే, చేతిలో పుస్తకాలతో.

"ఇంగ్లీష్ పాఠం చెప్పండి" అన్నది, ఎదురుగా టేబుల్ ముందు కుర్చీలో కూర్చుని.

"ఇప్పుడే వచ్చాను - కొంచెం సేపయిన తరువాత" అన్నాడు అచ్యుతం, హాస్పిటల్‌కి వేసుకు వెళ్ళే తెల్లకోటు హాంగర్‌కి తగిలిస్తూ,

"అదేం కుదరదు. ఈ వేళ త్వరగా వెళ్ళాలని నిన్ననే చెప్పాను. త్వరగా చెప్పండి."

సులోచన మాటలకు కోపం రాలేదు అచ్యుతానికి. నవ్వు వచ్చింది.

"అయితే, పుస్తకం లేదు."

సిగరెట్ పెట్టె తెరిచి సిగరెట్ నోట్లో పెట్టుకుని, టేబిల్ మీద వెతకసాగాడు అగ్గిపెట్టె కోసం.

"నీ దగ్గర ఉందా?" అడిగాడు సులోచన వంక అనుమానంగా చూసి. టేబుల్ మీద లేదు అగ్గిపెట్టె.

కిలకిలా నవ్వింది సులోచన.

"ప్లీజ్ ఇవ్వు."

"ఇవ్వను." తల అడ్డంగా ఊపింది.

"అయితే పాఠం చెప్పను." బెదిరించాడు అచ్యుతం.

"సిగరెట్ తాగితే కేన్సర్ వస్తుంది."

"రాదు."

"వస్తుంది."

"రాదు, నేను డాక్టర్‌ని. నాకంటే ఎక్కువ తెలుసా?"

"తెలుసు. ప్లీజ్. సిగరెట్స్ మానేయండి."

"చాలా కష్టం."

"అసలు ఎలా అలవాటయింది?"

"చిన్నప్పుడు బాగా పడిశం వచ్చేది నాకు. దగ్గు, తుమ్ములు విపరీతంగా వచ్చేవి. డాక్టర్ నవ్వుతూ అన్నాడు - 'సిగరెట్లు తాగితే అవి తగ్గిపోతా'యని"

"ఎన్నేళ్ళప్పుడు?"

"పదిహేనో, పదహారో."

"పడిశం పోయింది కాని, సిగరెట్లు పోలేదు. అవునా?" పక పక నవ్వింది సులోచన.

నవ్వుతున్న సులోచన సొట్టలు పడే బుగ్గలు వంక చూస్తుండిపోయాడు అచ్యుతం.

"దయచేసి సిగరెట్స్ మానేయండి. నాకోసం."

"ఆఖరుసారి...."

సులోచన అచ్యుతం నోట్లోని సిగరెట్టు లాక్కుని అన్నది. చిలిపిగా చూస్తూ - "ఎక్కువ స్వాతంత్ర్యం తీసుకుంటున్నాను అవునా?"

"అవును" అన్నాడు అచ్యుతం కోపంగా.

"సిగరెట్సు మానేయండి. పాఠం చెప్పండి."

." అయితే, పుస్తకం తెరు."

కోపంగా ఉన్న అచ్యుతం ముఖం వంక ఓరగా చూస్తూ పుస్తకం తెరిచింది సులోచన. అరగంట పైగానే చెప్పాడు అచ్యుతం షెల్లీ గురించి. శ్రద్ధగా వింది సులోచన. వింటూనే చుట్టూ చూస్తూంది. టేబుల్ మీద పుస్తకాలు సర్దుకుంది. రెండు నిమిషాలాగి మళ్ళీ వాటినే సర్దుతుంది. అరగంట కదలకుండా కూర్చుంది అతి కష్టం మీద.

"ఇవాళకి చాలు. అర్థమయిందా?" అడిగాడు అచ్యుతం సులోచనని, పుస్తకం మూసి.

పుస్తకం అందుకుంటూ అన్నది సులోచన:

"పాపం షెల్లీ అంత చిన్న వయసులోనే చనిపోకుండా ఉంటే బాగుండేది."

"ఏం?" అడిగాడు అచ్యుతం.

"ఇంకా మంచి పద్యాలు చాలా వ్రాసేవాడు"

"మంచి వాళ్ళని దేముడు ఎక్కువకాలం భూమిమీద ఉంచడు. తీసుకుపోతాడు."

"అయితే మీరూ, నేను ఎక్కువకాలం ఉండము." చిలిపిగా నవ్వి అన్నది సులోచన, కొన్ని క్షణాల తరువాత.

"తప్పు. అట్లా అనకూడదు."

"ఏం? ఎందుకు అనకూడదు? మీరు మంచివారు కాదా?"

"మంచివాడినే."

"నేను?"

"చెడ్డదానివి." నవ్వాడు అచ్యుతం.

"అందుకే ఎక్కువ సిగరెట్స్ తాగద్దని చెప్పేది."

"ఏం? నేను చచ్చిపోతే నీకేం?"

"చచ్చిపోతే ఇద్దరం కలిసి చచ్చిపోదాం. లేకపోతే ఇద్దరం కలిసి బ్రతుకుదాం. ఓకే?" అడిగింది సులోచన. అచ్యుతం కళ్ళలోకి చూస్తూ.

"ఏం?

"ఊరికినే."

"ఓకే."

"ఒప్పుకున్నారన్నమాట." చప్పట్లు కొట్టింది.

"దీన్ని ఇంగ్లీష్‌లో ఏం అంటారో తెలుసా?" అడిగింది అచ్యుతాన్ని.

"కో ఎగ్జిస్టెన్స్?"

"దానికి అర్థం నాకు తెలియదు."

టేబుల్ మీద ఉన్న డిక్షనరీ అందుకుని, ఆ మాటకి అర్థం చూసి పెదవిని విరిచింది.

"ఇది కాదు."

"మరేమంటారు?"

"చెప్పుకోండి మీరే."

"కోఆపరేషన్?" అన్నాడు అచ్యుతం, కొన్ని క్షణాలు ఆలోచించి.

"కాదు."

"మరేమిటి?"

"ఏమీ అనుకోరుగా చెబితే?"

"అనుకోను. ఎమిటి?"

గబగబా డిక్షనరీ పేజీలు తిరగేసి ఓ పేజీలోకి శ్రద్ధగా చూసి, చిన్న మాటని పెన్సిల్‌తో అండర్ లైన్ చేసింది సులోచన. ఆ పేజీ మూత పడిపోకుండా, గుర్తుగా, పెన్సిల్ బయటికి కనపడేట్లుగా లోపల వుంచి డిక్షనరీని మూసింది.

"చెప్పడానికి... నేను వెళ్ళిన తరువాత చూసుకోండి" అన్నది కొంచెం సిగ్గుగా.

గబగబా చేతి గడియారం వంక చూసుకుని, పుస్తకాలు సర్దుకుని లేచి నిలబడింది, వెళ్ళటానికి.

"మళ్ళీ రేపు సాయంత్రం వస్తావా?" అడిగాడు అచ్యుతం.

"వస్తాను" అని గుమ్మం దగ్గరికి పరుగెత్తికెళ్ళి, ఆగి వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

సులోచన అండర్‌లైన్ చేసిన మాటని చూడాలని కుతూహలంతో, డిక్షనరీ తెరవబోతున్నాడు అచ్యుతం.

"ఏయ్ దొంగా? నేను వెళ్ళేదాకా చూడకూడదన్నాను." అరిచింది సులోచన.

"అలాగే" అన్నాడు అచ్యుతం నవ్వుతూ, చూడటం ఆపి.

"సిగరెట్స్ మానేయాలి, గుడ్ ఐ లైక్ యు."

చటుక్కున డిక్షనరీ తెరిచాడు అచ్యుతం, సులోచన బయటికి గెంతగానే.

పెన్సిల్‌తో అండర్‌లైన్ చేసి ఉంది. చిన్న మాట,

చాలా చిన్నమాట.

నాలుగే నాలుగు అక్షరాలు

లవ్!

సాయంత్రం అచ్యుతం హాస్పిటల్ నుంచి తిరిగి ఇంటికి వెళుతుంటే స్నేహితుడు పలకరించాడు.

"మీరే కనిపించారు అదృష్టవశాత్తు. మీకోసమే వెళుతున్నాను" అన్నాడు అతను.

"నాతో ఏదైనా పనుందా?" అడిగాడు అచ్యుతం.

"అవును. మీరు ఎక్కడ కొత్తగా గది అద్దెకు తీసుకున్నది?" అడిగాడు.

"దగ్గరే"

"ఏ లొకాలిటీ?"

"రెజిమెంటల్ బజార్."

అతను జేబులోంచి సిగరెట్ పాకెట్ తీసి అచ్యుతానికి అందించి, తనొకటి వెలిగించాడు.

"పచ్చరంగు మేడా?" అడిగాడు.

"అవును." చెప్పాడు అచ్యుతం, సిగరెట్ పొగ వదులుతూ.

"మెయిన్ రోడ్ మీద, బస్ స్టాప్‌కి ఎదురుగా ఉంటుంది?"

"అవును."

"పైన రెండు ఆవుల మధ్య కృష్ణుడు ఉన్న విగ్రహం ఉంటుంది."

"అవును. ఎందుకు?"

"గుడ్, అయితే కోటలో పాగా వేశావన్నమాట!" అన్నాడు నవ్వి.

"ఏం?"

"ఆ ఇంట్లో ఆడపిల్లలు చాలా మంది ఉన్నారనుకుంటాను."

"అవును. అరడజనుమంది."

"మీకు ఆ గది ఎలా అద్దెకి దొరికింది?"

"గది ఖాళీగా ఉంది, అడిగితే అద్దెకిచ్చారు."

"రెండు నెలలనుండి అది ఖాళీగా ఉంది నేను ప్రయత్నం చేశాను ఆ గదికోసం, నెల క్రితం వందరూపాయలదాకా ఇవ్వడానికి సిద్ధమయ్యాను. అయినా, నాకివ్వలేదు."

"కారణం?"

"బ్రహ్మచారికి ఆ గది అద్దెకివ్వరట. మీరెలా సంపాదించగలిగారు?"

చిన్నగా నవ్వాడు అచ్యుతం. "అదా మీ అనుమానం? వందదేనికి? మీకు వేరే చోట తక్కువలో దొరుకుతుందిగా మంచి గది?" అన్నాడు.

"సికింద్రాబాదు మొత్తంలో, నా ఉద్దేశంలో, దానికన్నా మంచి గది దొరకదు."

"అట్టే సౌకర్యంగా ఉండదు ఆ గది పొద్దున్న బాత్‌రూమ్ దగ్గర క్యూ..."

"వంద దేనికో తెలుసా? ఆ గదికి కాదు. గ్లామర్‌కి" అన్నాడు అచ్యుతం స్నేహితుడు, సిగరెట్ పీలుస్తూ.

"గ్లామర్ అంటే?"

"ఆరుగురు అందమయిన అప్సరసలు, ప్రయత్నం చేస్తే ఒకళ్ళయినా వలలో పడరా? అందరూ చిన్నవాళ్ళే." ఓరగా చూస్తూ నవ్వాడు స్నేహితుడు.

"రికమెండేషన్ వల్ల దొరికింది ఆ గది" అన్నాడు అచ్యుతం

"ఎవరిది?"

"ఆ ఇంటి ఓనర్ బాంబేలో ఏదో వ్యాపారం చేస్తున్నాడు. ఆయన బంధువు నాకు తెలుసు. ఒకసారి హాస్పిటల్‌లో బాగా సహాయం చేశాను. అన్నీ సమయానికి అమరేటట్లుగా చూశాను. నేను బాగా మంచివాడిననే అభిప్రాయం ఏర్పడ్డాక, నాకు హాస్పిటల్‌కి దగ్గరలో గది కావాలని తెలుసుకుని, తరువాత కలవమన్నాడు."

"యు ఆర్ డేమ్ లక్కీ!"

"ఆ ఇంటి ఓనర్‌కి ఉత్తరం వ్రాసి, వారంరోజుల్లో ఆ గది ఇచ్చాడు."

"బెస్ట్ ఆఫ్ లక్! దేవుడిచ్చిన మంచి పెర్సనాలిటీ, స్మార్ట్ ఎపియరెన్స్ ఉన్నాయి మీకు. కనీసం ఒకర్నయినా పొందుతారు" అన్నాడు అతను, అచ్యుతం చేయి నొక్కి.

చిన్నగా నవ్వాడు అచ్యుతం సమాధానంగా

"ఇంతవరకూ ఎవరయినా..."

"ఇంకా లేదు."

"నేను నమ్మను."

"నిజం. ఇంకా అసలు వాళ్ళ పేర్లే తెలియదు నాకు."

"ఆ ఇంట్లోని గ్రేట్ ఫీచర్ ఏమిటో తెలుసా మీకు? ఆ ఆరుగురు అమ్మాయిలకి అన్నయ్యలు గానీ, తమ్ముళ్ళు గానీ ఎవరూ లేరు. ఆ ఇంట్లో అద్దెకి ఉండే వాళ్ళందరికీ ఆడ సంతానమే!"

"కాని, వాళ్ళని మోసం చెయ్యటం నాకిష్టం లేదు."

"ఆలస్యం చేయకండి. ఆల్ ది బెస్ట్!"

బస్ స్టాప్ దగ్గర విడిపోయారు ఇద్దరూ.

4

"మీ కోసమే ఎదురు చూస్తున్నాను. ఇంత ఆలస్యం అయిందే?" అడిగింది బెట్టీ, గది తలుపు తాళం తీస్తున్న అచ్యుతాన్ని.

"హోటల్‌లో భోజనం చేసి రావాలి కదా?" అన్నాడు అచ్యుతం. తలుపు తెరిచి లోపలికి వెళ్ళి, లైటు వెలిగించాడు. వెనకనే వచ్చింది బెట్టీ.

"మీరు నాకు చెప్పనే లేదు" అన్నది బెట్టీ, పుస్తకాల రాక్ వంక పరీక్షగా చూస్తూ.

"ఏమిటి?" అడిగాడు అచ్యుతం టై విప్పుతూ.

"ఆ సంగతే" అన్నది బెట్టీ, ఇంకా పుస్తకాల రాక్ వంక చూస్తూ.

"ఏ సంగతి?" అడిగాడు అచ్యుతం.

రాక్ దగ్గరకి వెళ్ళి, అన్నిటికన్నా లావుగా ఉన్న పుస్తకం బయటకి లాగింది బెట్టీ.

"ఈ సంగతి" అన్నది పుస్తకాన్ని చేత్తో తట్టుతూ.

"ఏముంది? అది అనాటమీ పుస్తకం" అన్నాడు అచ్యుతం, బెట్టీ వంక వింతగా చూస్తూ.

"కన్నింగ్ యు ఆర్!" అన్నది బెట్టీ చిరుకోపంతో.

"ఏమిటి నాకు అర్థం కాలేదు."

"ఈ పుస్తకంలో ఫోటో."

"ఏం ఫోటో?"

"నాకు ఎప్పుడూ చెప్పలేదే మీరు? సులోచన అంతా చెప్పింది. ఎవరా అమ్మాయి?"

తెల్లబోయాడు అచ్యుతం.

"అందులో అమ్మాయి ఫోటోలేమీ లేవు."

"అబద్ధం ఆడకండి. సులోచన చెప్పేసింది. మీ గర్ల్‌ఫ్రెండా?"

"నిజంగా చెబుతున్నాను. అందులో అమ్మాయి ఫోటోలేమీ లేవు. నాకు గర్ల్ ఫ్రెండ్స్ లేరు."

"ఇప్పుడే తీసి చూపిస్తాను. నాకు పేజీ నెంబర్ కూడా చెప్పింది సులోచన."

గబగబా పుస్తకం తెరిచి, పేజీలు తిప్పి ఓ పేజీ దగ్గర ఆగిపోయింది బెట్టీ,

దగ్గరకెళ్ళి వంగి చూశాడు అచ్యుతం, పుస్తకంలోకి ఆసక్తిగా.

పక పక నవ్వాడు ఆ బొమ్మని చూసి.

"బాగుందా నా గర్ల్‌ఫ్రెండ్?" అడిగాడు.

అస్థిపంజరం బొమ్మ ఉంది పుస్తకంలోని ఆర్ట్ పేపర్ మీద.

"థాంక్ గాడ్!"

పుస్తకం మూసి బెట్టీ రాక్‌లో యథాస్థానంలో పెట్టింది.

"అబద్ధం చెప్పింది. సులోచన బాగా అల్లరి చేస్తుంది. మిస్‌చువస్" అన్నది బెట్టీ.

అచ్యుతం నవ్వుతూ చూశాడు బెట్టీ కళ్ళలోకి.

"గర్ల్ ఫ్రెండ్స్ లేరా మీకు!" అడిగింది బెట్టీ మళ్ళీ.

"దేనికి?"

"ఊరికినే చెప్పండి."

"లేరు." అబద్ధం చెప్పాడు అచ్యుతం కావాలని.

బెట్టీ అచ్యుతం వంకే చూస్తుండిపోయింది కొన్ని క్షణాలు, ఏదో చెప్పాలనుకుంటూంది కానీ, చెప్పలేకపోతోంది అని గ్రహించాడు అచ్యుతం. బెట్టీ మొహంలోని భావాలని బట్టి.

"నీకు బాయ్ ఫ్రెండ్స్ లేరా?"

"లేరు."

"ఏమిటి చెప్పాలనుకుంటున్నావ్?" అడిగాడు అచ్యుతం.

"ఏం లేదు."

తల వంచుకుంది బెట్టీ సిగ్గుగా. సిగ్గుపడుతున్న బెట్టీ ఇంకా అందంగా కనిపించింది అచ్యుతానికి.

"ఫర్వాలేదు, చెప్పు. ఏమిటి?

"మీరు ఏమీ అనుకోరుగా చెబితే?"

"చెప్పకపోతేనే ఏమయినా అనుకుంటాను."

"వెల్ నాకు చేతకాదు ఎలా చెప్పాలో."

"ప్రయత్నించు."

"నేను...మీరు" అని కాస్సేపాగి.. "నాకు చేతకాదని చెప్పానుగా" అన్నది నిస్సహాయంగా.

అందంగా ఉన్న బెట్టీ మొహంలోకి చూసి చిన్నగా నవ్వి అన్నాడు అచ్యుతం.

"పోనీ, నేను చెప్పనా నువ్వేం చెప్పాలనుకుంటున్నావో?"

తల ఊపింది బెట్టీ.

"ఆ టేబుల్ మీద డిక్షనరీ ఉంది. దానిలో ఒక పేజీ మధ్య పెన్సిల్ అడ్డంగా పెట్టి ఉంది. అది తెరిచి చూడు."

"నేను చెప్పాలనుకున్నది అక్కడ ఉంటుందా?" అడిగింది బెట్టీ అనుమానంగా.

"ఉంటుందనుకుంటాను."

బెట్టీ గుండెలు విపరీతంగా కొట్టుకోవడం వినపడుతూంది అచ్యుతానికి, టేబుల్ దగ్గరకు నడిచి, డిక్షనరీ తెరిచింది బెట్టీ.

"నువ్వు చెప్పాలనుకున్నది పెన్సిల్‌తో అండర్ లైన్ చేసుంటుంది అదేనా?"

"లవ్!" పైకి గట్టిగా చదివింది బెట్టీ, అప్రయత్నంగా. ఠక్కున డిక్షనరీ మూసేసింది.

"కరెక్ట్?"

"యు ఆర్ కరెక్ట్"

"అయితే, ఇప్పుడు చెప్పు పూర్తిగా నువ్వు చెప్పాలనుకున్నది" అన్నాడు అచ్యుతం నవ్వుతూ:

"నో... నాకు సిగ్గు"

గుమ్మం వైపు పరుగెత్తింది బెట్టీ.

"వెయిట్ ఏ మినిట్!"

అచ్యుతం పిలిచినా ఆగకుండా బయటికి పరుగెత్తింది బెట్టీ.

కొన్ని క్షణాల తర్వాత - "మీ పెన్సిల్" అన్న బెట్టీ మాటలు వినబడ్డాయి.

డిక్షనరీలో పెట్టిన పెన్సిల్ అచ్యుతం మీద వచ్చి పడ్డది బయటినుంచి.

రోజూ ఉదయం పుస్తకాలతో వస్తుంది ఆషా, పాఠం చెప్పించుకోవడానికి. ఇదివరకున్నంత బెదురూ, భయం లేవు. అచ్యుతం వంక చూసి స్నేహపూర్వకంగా నవ్వింది ఆషా.

"కూర్చో" అన్నాడు అచ్యుతం, రేజర్‌లో బ్లేడ్ ఎక్కిస్తూ.

కుర్చీలో కూర్చుంది ఆషా. పుస్తకాలు టేబుల్ మీద పెట్టి అన్నది అచ్యుతంతో "వసంత మీతో చెప్పమన్నది. అందరూ వచ్చి మిమ్మల్ని చూసి మాట్లాడుతున్నారు, తను రాలేకపోయింది. ఏమీ అనుకోవద్దని చెప్పమంది."

"దేనికి రాలేకపోవడం?" అడిగాడు అచ్యుతం.

"స్టెప్ మదర్."

"వసంతతో చెప్పు, నాకు మాట్లాడాలనుందని" అన్నాడు అచ్యుతం, కొన్ని క్షణాలాగి.

"గుమ్మం దగ్గరికి వెళ్ళి చూడండి. బయటే ఉంది. కనపడుతుంది మీకు."

రేజర్ బిగించి, గుమ్మం దగ్గరికి నడిచి బయటికి చూచాడు అచ్యుతం, వసంత నిలబడి ఉంది దూరంగా, చేతిలో చీపురుతో. ఆమె 'ఇ' బ్లాక్ ఊడుస్తూంది.

పధ్నాలుగేళ్ళుంటాయి. నల్లటి పావడా, ఎర్రరంగు జాకెట్ రెండు జడలు కాదు. ఒక జడ. ఆ వయసులో రెండు జడలు వేసుకోవాలనే ముచ్చట తీరనివ్వదు వసంత సవతి తల్లి అనుకున్నాడు అచ్యుతం. పధ్నాలుగేళ్ళు నిండుతున్నా, ఓణీలు వేసుకోవలసిన అవసరం ఉన్నా, ఇంకా ఓణీలు వేయనివ్వడం లేదు ఆవిడ. ఛామన ఛాయగా ఉన్నా, ఆకర్షణీయంగానే ఉన్నది వసంత.

ఊడవడం ఆపి అచ్యుతం వంక చూచింది వసంత. చిన్నగా నవ్వి, చెయ్యి ఊపాడు అచ్యుతం. బెదురుగా చుట్టుపక్కల చూసింది వసంత, తననెవరయినా గమనిస్తున్నారేమోనని. ఎవరూ లేకపోవడంతో చిరునవ్వు నవ్వింది బదులుగా.

ఇంటిలోపలినుంచి ఒకావిడ వచ్చింది బయటికి. సవతి తల్లి కావచ్చు. చటుక్కున లోపలికి తప్పుకున్నాడు అచ్యుతం.

చేతిలో రేజర్‌తో అద్దం ముందు వెళ్ళి నిలబడ్డాడు అచ్యుతం.

"కనపడ్డదా?" అడిగింది ఆషా.

"కనపడ్డది." చెప్పాడు అచ్యుతం, గడ్డానికి బ్రష్‌తో సబ్బురాసుకుంటూ.

"కొంచెంసేపాగి రానా?" అడిగింది.

"వద్దు. గడ్డం గీసుకుంటూ పాఠం చెబుతాను సరేనా?"

"సరే."

అద్దం ముందు నించుని, గడ్డం గీసుకుంటూ చెప్పసాగాడు జువాలజీ పాఠం. తలవంచుకుని వింటూ పాయింట్స్ వ్రాసుకుంటుంది ఆషా.

"అబ్బా!"

అచ్యుతం కేక విని తలపైకెత్తి చూసింది ఆషా. చెంపమీద ఉన్న తెల్లటి సబ్బునురుగు మీద ఎర్రటి చార.

"ఏమయింది?"

"ఏం లేదు. కొంచెం కోసుకుంది."

"అరె! బాగా రక్తం వస్తోందే!"

లేచి అచ్యుతం దగ్గరకి వెళ్ళింది ఆషా పుస్తకం, పెన్ టేబుల్ మీద పడేసి.

"నొప్పిగా ఉందా?" అడిగింది.

"నథింగ్, ఏం కాదు" అన్నాడు అచ్యుతం నిర్లక్ష్యంగా.

"సారీ. నా మూలంగానే అయింది."

"నెవర్ మైండ్!"

అప్రయత్నంగా ఆషా అచ్యుతం చెంపమీద చూపుడువేలుతో ముట్టుకుంది. వెంటనే రక్తం వచ్చే చోట చున్నీ (పంజాబీలు గుండెల మీద వేసుకునే ఆచ్ఛాదన) అంచుతో అచ్యుతం చెంపమీద అద్దింది.

ఆషా చెయ్యి పట్టుకున్నాడు అచ్యుతం వారిస్తూ. ఇద్దరి కళ్ళూ కలుసుకున్నాయి. ఆషా వెనక్కి ఒక్క అడుగు వేసింది, సిగ్గుగా, మృదువుగా అచ్యుతం చేతిలోని తన చెయ్యి విడిపించుకుంది. వెంటనే వెళ్ళి కుర్చీలో కూర్చుంది.

ఆఫ్టర్ షేవ్‌లోషన్ రాసుకున్నాడు అచ్యుతం. రాసుకుంటూ అద్దంలోంచి చూశాడు, టేబుల్ ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చుని ఉన్న ఆషాని.

తల వంచుకుని, చూపుడు వేలుతో టేబుల్ మీద సున్నాలు గీస్తూంది ఆషా, ఏదో ఆలోచిస్తూ.

చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు అచ్యుతం.

5

పది రోజుల నుంచీ బెట్టీ తండ్రికి అచ్యుతమే ఇంజక్షన్స్ ఇస్తున్నాడు. టి.బి.కి పూర్తిగా పనికిరాని మందు. స్వంత వైద్యానికి డబ్బులేదు ఆయన దగ్గర. చాలా భాగం తాగుడుకు ఖర్చు పెట్టేశాడంటారు. ఇప్పుడు కూడా సిగరెట్స్ మానటం లేదు, ఎంత చెప్పినా.

ఆయన సంగతి ఎప్పటికప్పుడు తనకి పరిచయం ఉన్న ఓ టి.బి.స్పెషలిస్ట్‌కి చెప్పి, సలహాలు తీసుకుని అచ్యుతమే తనకి తోచిన మందులిస్తున్నాడు. హౌస్ సర్జన్ కూడా పూర్తిచేయని తన వైద్యం చాలదని తెలుసు అచ్యుతానికి.

మిగతా ఇళ్ళలో ఎవరికయినా పడిశం పట్టినా, జ్వరం వచ్చినా అచ్యుతమే వాళ్ళ ఆహ్వానం మీద వెళ్ళి చూసి, మందు వ్రాసిస్తుంటాడు. ఈ విధంగా చాలామంది ఆడపిల్లల తలితండ్రులందరితో అచ్యుతానికి పరిచయం ఏర్పడిపోయింది నాలుగు నెలల్లోనే.

సాయంత్రం బెట్టీ నాన్నని చూసి గదిలోకి వచ్చాడు అచ్యుతం. ఇప్పుడు సిగరెట్స్ బల్లమీద ఉంచడం లేదు. సులోచన సిగరెట్ డబ్బా కనపడితే తీసి వీధిలో పారేస్తుంది నిర్భయంగా.

సిగరెట్స్ దాచేందుకు రహస్యమయిన చోట్లు కనిపెట్టాడు అచ్యుతం. షేవింగ్ బాక్స్ వాటిలో ఒకటి. షేవింగ్ బాక్స్ తెరిచి చూస్తే దానిలో తను దాచిన డబ్బా లేదు. పుస్తకాల వెనకాల చూశాడు. అక్కడా లేదు. కుడికాలు బూటు లోపల చూశాడు. అందులో డబ్బా అలాగే ఉంది.

తలుపు దగ్గరకి వేసి ఒక సిగరెట్ తీసి అంటించి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. టేబుల్ మీద ఏష్ ట్రే లేదు. అదీ మాయమైంది.

సులోచన ఆ సమయంలో తన గదిలోకి వస్తుందనుకోలేదు అచ్యుతం, వస్తుందని తెలిస్తే అంద ధైర్యంగా గదిలో సిగరెట్ కాల్చేవాడు కాదు.

చటుక్కున సిగరెట్ ఆర్పేశాడు, సులోచన తలుపు తోసుకుని గదిలోకి రాగానే.

ఎదురుగా వచ్చి, కుర్చీలో కూర్చోలేదు సులోచన. నిలబడే అచ్యుతం చేతిలోని ఆరిపోయిన సిగరెట్ వంక చూస్తూ నిలబడింది.

"ఏం లేదు... ఏం తోచకపోతే... ఊరికేనే..... ఒక్కటే..... ఇంక లేవు."

వెతుక్కోమన్నట్టుగా చేతులు పైకెత్తాడు.. తిడుతుందనుకున్నాడు సులోచన. తిట్టలేదు ఇదివరకులాగా. లెంపలు వేసుకోమని చెప్పలేదు ఇదివరకులాగా. 'ఇంకోసారి సిగరెట్ తాగితే నేను స్కౌండ్రల్‌తో సమానం' అని పదిసార్లు అనమని చెప్పలేదు.

అలాగే చూస్తోంది అచ్యుతం కళ్ళలోకి.

సులోచన మౌనం భరించలేకపోయాడు అచ్యుతం.

"ఇంకెప్పుడూ తాగను."

బల్లకింద ఉన్న బూటులోపల నుంచి సిగరెట్ పెట్టె తీసి టేబుల్ మీద నిస్సహాయంగా పడేశాడు.

"ఈసారి మీరు సిగరెట్ తాగడం చూస్తే నేను ఈ వేలు కోసేసుకుంటాను."

కుడిచేతి చూపుడువేలు ఎత్తి అచ్యుతానికి చూపించింది సులోచన.

"నిజంగా కోసేసుకుంటాను."

అచ్యుతం కళ్ళలోకి చూస్తూ దృఢంగా, స్థిరంగా చెప్పింది సులోచన.

ఎప్పుడూ చలాకీగా ఉండే సులోచన ఇంత గంభీరంగా మాట్లాడటం చూడలేదు అచ్యుతం.

"ఆ అవకాశం కలజెయ్యను."

అచ్యుతం సిగరెట్ పాకెట్ అందుకుని, కిటికీలోంచి బయటకి విసిరేశాడు.

"నాకోసం చెపుతున్నాను. మీకోసం కాదు. మీరు బెట్టీ తండ్రిలా అయిపోతే ఇక నేను ఎలా బ్రతకగలను?"

కొద్దిగా వణికింది సులోచన కంఠం. సులోచన కళ్ళలోకి చూశాడు అచ్యుతం. అంతకు ముందు ఎప్పుడూ చూడని ఆరాధన కనబడింది సులోచన కళ్ళలో.

"ఫర్ గివ్ మి, ఐ ప్రామిస్!" అన్నాడు అచ్యుతం, తలవంచుకుని.

❧ ❧ ❧

మెడికల్ జర్నల్ తిరగేస్తూంటే ఘల్లు ఘల్లుమని గజ్జెల చప్పుడు వినిపించింది. తల ఎత్తి గుమ్మం వంక చూశాడు అచ్యుతం.

స్వాతి ఫుల్ స్లీవ్స్ షర్ట్, బెల్‌బాటమ్‌లలో ఉంది. రెండు చేతులూ వెనక్కి పట్టుకుని ఏదో దాస్తున్నట్లుగా

"మీకోసం ఏదో తీసుకువచ్చాను" అన్నది స్వాతి.

"ఏమిటి?" అడిగాడు అచ్యుతం.

"మీకిష్టమైంది. కనుక్కోండి."

"ఏమిటి? కనుక్కోలేను" అన్నాడు అచ్యుతం, కాస్సేపు ఆలోచించి.

"నిన్న అడిగారుగా?"

"ఏం అడిగాను?"

"ఇది."

స్వాతి చేతిలో చిన్న సీసా. సీసా నిండా తేనె. స్వాతి దగ్గరికి నడిచివస్తూంటే కాళ్ళకి కట్టుకున్న గజ్జెలు ఘల్లు ఘల్లు మని శబ్దం చేస్తున్నాయి. వినసొంపుగా.

"తేనె? థాంక్స్ ఎ లాట్. మీ నాన్నగారికి తెలుసా?" అడిగాడు అచ్యుతం.

"తెలుసు."

"ఎందుకు తీసుకొచ్చావు?"

"మీ కిష్టం అన్నారుగా?"

"నా కిష్టమైతే తీసుకురావాలా?"

"అవును."

"ఎందుకు?"

"మీకిష్టంగా అందుకే."

తన వంకే గుచ్చి గుచ్చి చూస్తున్న అచ్యుతాన్ని చూసి సిగ్గుపడింది స్వాతి.

"నా కేది ఇష్టమయితే అది తీసుకొస్తావా?"

"ఓ ఇదివరకు తేనేకాక మరోటన్నా మీకిష్టమన్నారు?"

"నువ్వంటే నాకిష్టం" అన్నాడు అచ్యుతం, కొంచెంసేపాగి.

"మీరన్నా నాకిష్టమే!" చెప్పింది స్వాతి.

"దేనికి?"

"మీరు డాక్టరు గనుక. పెద్దయ్యాక నేనూ ఎమ్.బి.బి.ఎస్ చదువుతాను. ఇంకా పైకి చదువుతాను. నాకు చదువుకున్నవాళ్ళంటే ఇష్టం. అందరికీ మందులివ్వచ్చు. బ్రతికించవచ్చు."

"నేను డాక్టర్ కాకపోతే, నేనంటే ఇష్టం ఉండదా నీకు?"

"డాక్టర్ కాకపోయినా మీరంటే నాకిష్టమే."

"ఎందువల్లనో?"

కళ్ళు దించుకుంది స్వాతి. సమాధానం చెప్పలేదు. సిగ్గు అడ్డువచ్చిందని గ్రహించాడు, పదిహేనేళ్ళయినా నిండని స్వాతికి.

"థాంక్స్. తేనెకి బదులు ఇది తీసుకో."

తను నాలుగు సంవత్సరాలు కష్టపడి సేకరించిన స్టాంప్ ఆల్బమ్, డ్రాయర్‌లోంచి తీసి స్వాతికి ఇచ్చాడు.

"వద్దు, అక్కరలేదు."

"ఏం? నువ్వు స్టాంప్స్ సేకరిస్తావుగా?"

"అయినా వద్దు."

"నువు ఆల్బమ్ తీసుకుంటే కోప్పడతారా ఎవరయినా?"

"కోప్పడరు."

"మరయితే ఎందుకు తీసుకోవు?"

"ఊరికేనే."

"నువ్వు ఆల్బమ్ తీసుకోకపోతే నాకు తేనెసీసా వద్దు."

"అయితే తీసుకుంటాను."

ఆల్బమ్ అందుకుని తెరిచి, అచ్యుతం ఎంతో డబ్బు ఖర్చు చేసి సంపాదించిన స్టాంప్స్‌ని చూడసాగింది ఒక్కొక్కటిగా. చూస్తూ అన్నది

"పెద్దయ్యాక మనిద్దరం కలిసి విమానం మీద ఈ దేశాలన్నీ చూసి వద్దాం. బెంగుళూరు బాగుంటుంది చాలా. ఇద్దరం కలిసి అక్కడే ఉందాం."

"ఎలా మనం కలిసి ఉండటం?" అన్నాడు అచ్యుతం, అర్థంకాక.

"ఎలా ఏమిటి? మనకి పెళ్ళయిపోతుందిగా అప్పటికి?"

ఈ మాత్రం తెలియదా అన్నట్లుగా చూసింది స్వాతి. అందరూ సిగ్గుపడ్డట్టుగా సిగ్గుపడలేదు స్వాతి, పెళ్ళి గురించి మాట్లాడేందుకు. చాలా మామూలుగా చెప్పింది.

6

చిత్రకి టైఫాయిడ్ వారం రోజులుగా. అచ్యుతమే వెళ్ళి చూస్తున్నాడు చిత్రని. మందులు స్వయంగా తనే కొనుక్కు వచ్చి ఇస్తున్నాడు. ఉదయం, సాయంత్రం టెంపరేచర్, పల్స్ తీసుకుని శ్రద్ధగా చూస్తున్నాడు.

పది రోజుల తరువాత బాగా ఎక్కువయింది జ్వరం. అచ్యుతం రాత్రంతా అక్కడే ఉన్నాడు, అరగంటకి టెంపరేచర్ చూస్తూ మందు స్వయంగా తాగించడం, నుదురు మీద యుడికులోన్ పట్టీ ఆరగానే తడిపి వేయటం, దాహమయినప్పుడు గ్లూకోజ్ నీళ్ళు అందించడం మొదలయిన పనులన్నీ తనే చేయసాగాడు.

జ్వరం వల్ల, ఆహారం సరిగా తీసుకోకపోవడం వల్ల బాగా నీరసించి పోయింది చిత్ర. పిచ్చి పిచ్చి పలవరింతలు ప్రారంభం అయాయి, రాత్రి పదకొండు గంటలకి.

చిత్ర దగ్గరనుంచి కదలకుండా కూర్చోవడానికి కారణం, పక్కనే కూర్చుని చూడాలని కాదు. అచ్యుతాన్ని చిత్ర కదలనివ్వలేదు తన దగ్గర నుంచి. అచ్యుతం వంక చూస్తూ పడుకునేది. చిత్ర కొద్దిగా కునుకు తీస్తే బయటకి వెళ్ళేవాడు అచ్యుతం.

స్వాతి వచ్చి చెప్పేది అచ్యుతానికి. "అక్కకి మెలుకువ వచ్చింది. పిలుస్తోంది."

"ప్లీజ్. నా దగ్గర నుంచి వెళ్ళకండి. నాకు నయమయిపోయేదాకా" అనేది చిత్ర, అచ్యుతం రాగానే.

స్వయంగా బత్తాయి రసం తీసి ఇస్తున్న అచ్యుతంతో అనేది చిత్ర: "థాంక్స్. ఈసారి మీకు జ్వరం వచ్చినప్పుడు నాకు తెలియపరచండి. మీకు సేవ చేసి బదులు తీర్చుకుంటాను."

పదకొండున్నర ప్రాంతంలో చిత్ర మామూలు స్థితికి వచ్చింది, అచ్యుతం ఇంజక్షన్ ఇవ్వగానే.

అచ్యుతం కళ్ళలోకి చూస్తూ అన్నది చిత్ర, అచ్యుతం చేతులు పట్టుకుని: "నేను మళ్ళీ కోలుకుంటానా?"

"తప్పకుండా."

"చచ్చిపోతాననిపిస్తోంది."

"ఛీ. తప్పకుండా లేచి తిరుగుతావు."

"చచ్చిపోతానని తెలిస్తే చెప్పేయండి. మనిద్దరం పెళ్ళి చేసుకుందాం. తరువాత నేను చచ్చుపోయినా ఫర్వాలేదు."

చిత్ర కళ్ళలోకి చూస్తుండిపోయాడు అచ్యుతం. కొంచెం ఆశ్చర్యంగా, ఇలా మాట్లాడుతుందనుకోలేదు ఎప్పుడూ. చిత్రకి సిగ్గు ఎక్కువ. చిత్ర తనని ప్రేమిస్తోందని గ్రహించగలిగాడు అచ్యుతం కాని, సిగ్గు అడ్డు రావడం వల్ల తనకి చెప్పలేక పోతూందని అనుకున్నాడు. జ్వర తీవ్రతలో చెపుతుందనుకోలేదు. జ్వరం తగ్గాక చెపుతుందనుకున్నాడు. తనంటే సిగ్గు పోయేందుకు ప్రయత్నించాడు అచ్యుతం, దొరికిన ఈ కాస్త అవకాశంతో, మిగతా పిల్లలలాగా చిత్ర చనువుగా రాదు అచ్యుతం గదికి. సిగ్గు, వయసు అడ్డు వస్తాయి. మిగతా వాళ్ళు ఇంకా చిన్న పిల్లల కిందే లెక్క.. స్త్రీత్వం పూర్తిగా ప్రవేశించింది పందొమ్మిదేళ్ళ చిత్రలో.

"నేను చచ్చిపోనుగా?" అడిగింది చిత్ర.

తల అడ్డంగా ఊపాడు అచ్యుతం నవ్వుతూ.

"నన్ను తప్పకుండా పెళ్ళి చేసుకుంటారుగా?"

తల ఊపాడు మళ్ళీ.

"ఐ లవ్ యు."

కళ్ళు మూసుకుంది చిత్ర. యుడికులోన్ పట్టి తీసి, తడిపి మళ్ళీ నుదుటి మీద వేశాడు అచ్యుతం.

మామూలుగా ఉంటే చిత్ర ఇంత ధైర్యంగా చెప్పేది కాదు తనని ప్రేమిస్తున్నట్లుగా. తను చేస్తున్న సహాయం వల్ల కలిగిన కృతజ్ఞతా భావంతో జ్వర తీవ్రత వల్ల కలిగిన పరిణామంతో అడగగలిగింది, పెళ్ళి చేసుకుంటారా అని.

వారంరోజుల తరువాత నయమయింది చిత్రకి పూర్తిగా. రోజు విడిచి రోజు అచ్యుత విటమిన్ బి కాంప్లెక్స్ విత్ లివర్ ఎక్స్ట్రాక్ట్ ఇంజక్షన్స్ ఇస్తున్నాడు చిత్రకి బలం కోసం. తనకి తెలిసిన రిప్రజెంటెటివ్స్ నుంచి ఉచితంగా తీసుకు వచ్చాడు చాలా భాగం మందులు.

"నీ మేలు నిజంగా మరచిపోలేము. డాక్టర్ కూడా ఇంత శ్రద్ధగా చూసేవాడు కాడు" అన్నారు బిజినెస్ టూర్ నుంచి తిరిగి వచ్చిన చిత్ర నాన్న, సంగతులు తెలుసుకుని.

"నాదేం లేదు" సిగ్గుపడ్డాడు అచ్యుతం.

అచ్యుతం వంక అభిమానంగా చూస్తూ అన్నాడు ఆయన "ముందు మీ సంగతి మాకు సరిగా తెలియదు.మీకు గది అద్దెకు ఇచ్చారని తెలియగానే ఇక్కడ ఉంటున్న మా కందరికీ నిజమా కోపం వచ్చింది. మీరు చూస్తూనే ఉన్నారుగా - అంతా ఆడపిల్లల మయం ఇక్కడ. మేమంతా కలిసి ఈ ఇంటి యజమానికి ఓ ఉత్తరం వ్రాసి వేశాం, మిమ్మల్ని ఖాళీ చేయిస్తేగాని ఈ ఇంట్లో ఉండలేమని. మా ఉత్తరానికి సమాధానం లేదు. మీ నడవడి, మంచి చూశాక మా ప్రయత్నం విరమించుకున్నాం. అందులో అందరికీ సహాయకారిగా ఉంటున్నారు మీరు."

చిన్నగా నవ్వాడు అచ్యుతం సమాధానంగా.

"అమ్మాయిలంతా మీకు మంచి స్నేహితులయిపోయినట్లున్నారు. మీరు మాకు బాగా నచ్చారు కాబట్టి మీతో మాట్లాడటానికి ఎవరూ అభ్యంతరం చెప్పటం లేదు."

"థాంక్యూ ఫర్ ది గుడ్ ఒపీనియన్" అన్నాడు అచ్యుతం. తేనె అయిపోగానే మొహమాట పడకుండా ఇంకో సీసా అడిగి తీసుకోండి."

"అలాగే" అన్నాడు అచ్యుతం నవ్వి.

నిద్రలో ఉన్న అచ్యుతానికి మెలుకువ వచ్చింది. గబగబ తలుపుకొడుతున్న చప్పుడు వినబడుతూంది.

లేచి తలుపు తెరిచాడు అచ్యుతం. ఎదురుగా బెట్టీ.

"ఏమిటి? ఏం జరిగింది?" అడిగాడు అచ్యుతం, బెట్టీ మొహం లోని ఖంగారు గుర్తించి.

"త్వరగా రండి. మా నాన్నగారు..."

చేతి గడియారం వంక చూసుకున్నాడు. పన్నెండూ ముప్ఫయి అయిదు.

మెడిసన్ ఛెస్ట్ అందుకుని బెట్టీ వెనక పరుగెత్తాడు అచ్యుతం, చెప్పులు తొడుక్కుని. ముందు గదిలో పడక కుర్చీలో పడుకుని ఉన్నాడు బెట్టీ నాన్న. ఏభై ఏళ్ళు పైనే ఉంటాయి. తెల్లగా ఉన్న పలచటి జుట్టు మెరుస్తూంది. తేనె రంగు కళ్ళు. కూతురుకి తండ్రిద్వారానే సంక్రమించి ఉండవచ్చు అనుకున్నాడు, ఆ అందమైన తేనె రంగు కళ్ళు.

"ఏమయింది?" అడిగాడు బాగా ఆయాసపడుతున్న ఆయన నాడి చూస్తూ.

"ఎక్కువయినట్లుంది. దగ్గు బాగా వస్తోంది."

ఎదురుగుండా బేసిన్‌లో రక్తం కక్కుకున్నట్లున్నాడు. అయిదు నిమిషాలు పరీక్షించి ఇంజక్షన్ ఇచ్చాడు.

"ఇప్పుడే వస్తాను" అని బయటకు వచ్చి దగ్గరే ఉన్న ఓ ఇరానీ రెస్టారెంట్‌లోంచి తనకి తెలిసిన టి.బి స్పెషలిస్ట్ ఇంటికి ఫోన్ చేసి, పరిస్థితి చెప్పి, ఏం చేయాలో అడిగాడు. డాక్టర్ ఫోన్‌లో ఇచ్చిన సూచనలు వ్రాసుకున్నాడు జాగ్రత్తగా.

తిరిగి ఇంటికి వచ్చేటప్పటికి ఆయాసం ఇంకా ఎక్కువయింది. దగ్గుతున్నాడు విపరీతంగా.

"ఇది డబ్బున్న వాళ్ళకి వచ్చే రోగం. నాలాంటి వాళ్ళకి వస్తే ఇంతే" అన్నాడు అచ్యుతం వంక జాలిగా చూస్తూ.

"అధైర్యపడకండి" అన్నాడు అచ్యుతం, ఇంజెక్షన్ ఇస్తూ.

"క్రీస్తుకి బుద్ధిలేదు." గొణిగింది బెట్టీ.

రెండుగంటల దాకా బెట్టీ వాళ్ళింట్లోనే ఉన్నాడు అచ్యుతం, పక్కవాటాలలో వాళ్ళు వెళ్ళిపోయినా. బెట్టీకి తోడుగా చిత్ర సులోచనా ఉన్నారు.

రెండూ అయిదుకి వెళుతూ మళ్ళీ పరీక్ష చేశాడు, పడక కుర్చీలో పడుకుని ఉన్న బెట్టీ తండ్రిని.

అప్పటికే అంతా మించి పోయింది. బెట్టీ నాన్న చనిపోయి చాలా సేపయింది.

ఏడుపులు విని అంతా మళ్ళీ లేచి వచ్చారు. బెట్టీ తండ్రి పక్కన పడి ఉన్న సిగరెట్ పాకెట్‌లోంచి సిగరెట్ తీసి ముట్టించి, అచేతనంగా పడివున్న బెట్టీ తండ్రి వంక చూశాడు అచ్యుతం బాధగా. బ్రతికి ఉన్నప్పుడు బాధపెట్టే రోగాలలో టి.బి. ఒకటి.

అచ్యుతం చేతిలోని సిగరెట్‌ని లాగేయాలనే ఆలోచనే రాలేదు సులోచనకి.

మొదటిసారిగా అచ్యుతం కళ్ళలో నీళ్ళు చూశారు, ఈ తొమ్మిది నెలల్లో ఆ ఆరుగురు ఆడపిల్లలు.

అచ్యుతం ఏడిచింది బెట్టీ నాన్న కోసం కాదు, బెట్టీ భవిష్యతు తలుచుకుని.

7

అచ్యుతం బెట్టీ కుటుంబానికి బాగా సహాయపడ్డాడు. వారంరోజులు ఆస్పత్రి మానేసి బెట్టీ కుటుంబం కోసం తిరిగాడు - బెట్టీ నాన్న ఇన్‌సూరెన్స్ నుంచి వచ్చిన చెక్కు బాంక్‌లో జమ కట్టే దాకా బాగా సహాయపడ్డాడు.

నెలలు గడిచిన కొద్దీ అచ్యుతానికి, ఆడపిల్లలకీ మధ్య దూరం దూరమయి మనసులు దగ్గరయాయి. సాయంత్రం ఆస్పత్రి నుంచి ఇంటికే వచ్చేస్తున్నాడు. అచ్యుతం కోసం అంతా ఎదురు చూస్తుంటారు.

చీకటి పడుతూండగా అచ్యుతం వాకింగ్ వెళ్ళే అలవాటుని ఆ అయిదుగురు పట్టుపట్టి మానిపించారు బలవంతంగా. ఎప్పుడయినా వెళ్ళినా, అంతా కలిసే వెళతారు.

ఆరు బయట సిమెంట్ బెంచి మీద కూర్చుంటారు అయిదుగురూ. ఎదురుగా గోడకి ఆనుకుని వాళ్ళ వంక చూస్తూ, నిలుచుని కబుర్లు చెపుతాడు అచ్యుతం. అనేక విషయాలు మాట్లాడుకుంటారు. సినిమాలు, పాటలు, ఫాషన్లు, రాజకీయాలు, కాలేజీలో అనుభవాలు, వివిధ రకాల పేషెంట్లు, వాళ్ళ రోగాలు - అన్ని సంగతులూ.

వీలయినంతవరకు అందరితో సమానంగా మాత్లాడతాడు అచ్యుతం. ఏ ఒక్కరితోనయినా ఎక్కువ మాట్లాడితే మిగతా వాళ్ళకి కోపం వస్తుంది. సులోచన అందరిలోకి చురుకయినది. ఏ మాత్రం తొణుకు, బెణుకు లేదు ఏ విషయంలోనైనా. చిత్రకి, స్వాతికి సిగ్గు ఎక్కువ. తక్కువ మాట్లాడతారు. కాని, అచ్యుతం చెప్పేది శ్రద్ధగా వింటారు.

ఆషాకి కొత్తలో ఉన్న సిగ్గు, భయం ఇపుడు లేవు. అచ్యుతాన్ని ఏడిపించాలని చూస్తుంది ఎప్పుడూ సులోచనతో కలిసి.

బెట్టీ ఎంత చిలిపిదయినా, పెద్ద మనిషి తరహాగా ఉంటుంది. ఆలోచించి మాట్లాడుతుంది ఏదయినా.

సవతి తల్లి భయం వల్ల వసంత ఎక్కువగా మాట్లాడదు. సాయంత్రం వాళ్ళతో ఎక్కువగా చేరదు. ఏ కిటికీలోంచో, తలుపు చాటునుంచో నవ్వుకుంటూ కబుర్లు చెప్పుకుంటున్న వాళ్ళ వంక చూస్తుంటుంది.

పది నెలల్లో పదిహేను సార్లు కంటే ఎక్కువ మాట్లాడలేక పోయాడు అచ్యుతం, అది కూడా వసంత సవతి తల్లికి తెలియకుండా. అచ్యుతంతో మాట్లాడుతున్నంత సేపు వసంత కళ్ళలో ఉత్సాహం, కొత్త వెలుగు తొంగి చూస్తాయి.

స్వభావాలు వేరయినా, అందరితోనూ ఒక్కటే సిమిలారిటీ. అందరికీ అచ్యుతం అంటే తగని ప్రాణం. గుడ్డి ఆరాధన.

గదిలో కూర్చుని ఫిజియాలజీ పుస్తకం తిరగేస్తూంటే చిత్ర వచ్చింది అచ్యుతం గదిలోకి.

"హలో! రండి... మీరు చాలా తక్కువసార్లు వచ్చారు ఇక్కడికి" అన్నాడు అచ్యుతం, చిత్రని చూసి పుస్తకం మూసి నిలబడి.

"రేపు నా పుట్టిన రోజు" చెప్పింది చిత్ర, కూర్చున్న తరువాత.

"గ్లాడ్ జ్వరం నుంచి పూర్తిగా కోలుకుంటున్నారు. అయినా నీరసంగానే కనబడుతున్నారు."

"ఇప్పుడు పూర్తిగా కులాసా. రేపు ఉదయం మా ఇంటికి భోజనానికి రావాలి మీరు తప్పకుండా."

"పుట్టిన రోజుకా?"

"అవును. ఎవరినీ పిలవటం లేదు. మిమ్మల్నొక్కరినే."

"థాంక్స్. తప్పకుండా వస్తాను."

"మా నాన్నగారు మళ్ళీ వచ్చి పిలుస్తారు మిమ్మల్నిని. బహుశా మరచిపోయినా తప్పకుండా రావాలి."

"అలాగే"

కొన్ని క్షణాలాగి అంది చిత్ర "నాకు సంబంధాలు వెతుకుతున్నారు అమ్మా నాన్నా."

చిత్ర వంక చూశాడు అచ్యుతం. సిగ్గుతో ఎర్రబడ్డాయి బుగ్గలు.

"అయితే మనం ఓ నిర్ణయానికి రావడం మంచిది త్వరగా."

"అవును" అన్నది, సిగ్గుతో తలవంచుకుని.

"ఇంకో నెల రోజుల్లో నా కోర్స్ కూడా పూర్తయిపోతుంది."

"మా నాన్నగారితో మాట్లాడండి మరి."

"తప్పకుండా. సమయం చూసి చెపుతాను."

"రేపు ఉదయం తప్పకుండా రావాలి మీరు."

చిత్ర వెళ్ళిపోయినా ఫిజియాలజీ పుస్తకం అందుకోలేదు అచ్యుతం. అలాగే కూచుని ఆలోచిస్తూండిపోయాడు. సులోచనకి మాట ఇచ్చిన తరువాత రెండోసారి సిగరెట్ ముట్టించాడు అచ్యుతం.

మరునాడు ఉదయం చిత్ర వాళ్ళింటికి భోజనానికి వెళ్ళాడు అచ్యుతం. బిస్సిబేళ హుళియన్న, ఉప్పెట్టు - ఇంకా చాలా కన్నడం వంటలు రుచి చూపించారు అచ్యుతానికి.

స్వాతి చెప్పింది వడ్డిస్తూ. అవి సాధారణంగా అన్నంలో వడ్డించేందుకు చేయరు. విడిగా చేసుకుని తింటారు. అచ్యుతం కోసం చిత్ర చేసింది.

కన్నడ వంట కాకపోయినా, 'అవియల్ ' బాగా నచ్చింది అచ్యుతానికి.

ఆ రోజు సాయంత్రం వచ్చింది సులోచన, ఆషాతో.

"చిత్ర ఇంటికి ఉదయం భోజనానికి వెళ్ళారటగా?" అడిగింది. ఆషా.

"అవును", చెప్పాడు అచ్యుతం.

"ఐతే, మా ఇంటికి రండి."

"దేనికి?"

"చిత్ర ఇంటికి దేనికి వెళ్ళారు?"

"చిత్ర పుట్టిన రోజు ఈ వేళ."

"అయితే నా పుట్టిన రోజు రేపు."

"కాదు. నా పుట్టిన రోజు రేపు. మా ఇంటికి రండి రేపు" అన్నది సులోచన.

"కాదు. నీ పుట్టిన రోజు ఎల్లుండి. రేపు మా ఇంటికి వస్తారు మాష్టారు."

"అబద్ధం ఆడకు. నాది రేపు. నీదే ఎల్లుండి."

"కాదు. నాది."

"నాది."

"ఇష్. పోట్లాడకండి. పొద్దున్న ఒకళ్ళింటికి, రాత్రి మరొకరింటికి వస్తాను."

"రాత్రి సులోచన ఇంటికి, పొద్దున్న మా ఇంటికి" అన్నది ఆషా.

"కాదు. ఉదయమే మా ఇంటికి" అన్నది సులోచన, ఆషా వంక కవ్వింపుగా చూస్తూ.

"ఉదయం ఆషా ఇంటికి. రాత్రి సులోచన ఇంటికి."

"బాగా అయింది" అన్నది ఆషా చప్పట్లు కొట్టి, సులోచన వంక ఎగతాళిగా చూస్తూ.

"కాని, రేపు కాదు."

"ఎప్పుడు మరి?" ఇద్దరూ ఒకేసారి అడిగారు.

"తరువాత చెపుతా?"

"ఎల్లుండా?"

"కాదు. నేను వెళ్ళిపోయే లోపల."

సులోచన, ఆషా ఒకరి వంక ఒకరు చూసుకున్నారు, అర్థంకానట్లుగా

"ఎప్పుడు?" అడిగారు మళ్ళీ.

"నేను వెళ్ళిపోయే లోపల."

"ఎప్పుడు మీరు వెళ్ళిపోయేది?"

"ఇంకో నెల రోజుల్లో."

"ఎక్కడికి?"

"ఏమో? ఇంకా ఆలోచించలేదు."

"దేనికి వెళ్ళిపోవటం?"

"దేనికేమిటి? నా కోర్సు పూర్తయిపోతుంది."

దిగులుగా చూశారు ఇద్దరూ.

"వెళ్ళకండి ఇక్కడే ఉండిపోండి" అన్నది ఆషా దీనంగా.

"వెళ్ళనిస్తామేమిటి? ఎలా వెళతారో చూస్తానుగా" అన్నది సులోచన బెదిరింపుగా.

కొంచెం సేపు మౌనంగా ఉండి అడిగాడు అచ్యుతం ఇద్దరి వంకా చూస్తూ; "నేను వెళ్ళిపోతే మీరు బాధ పడతారా?"

"అవును. మీరు వెళ్ళకూడదు" అన్నారు ఇద్దరూ.

గుమ్మం దగ్గరికి వెళ్ళాడు అచ్యుతం. వసంత చీపురుతో ఊడుస్తోంది నేల. వసంతని ఎప్పుడు చూసినా జాలి ముంచుకు వస్తుంది అచ్యుతానికి. వసంత సవితి తల్లిమీద గొంతు దాకా కోపం. కాని, ఏం చెయ్యలేడు. ఏం చెయ్యాలో కూడా తెలియదు.

వసంత ఇంటికి కూడా వెళ్ళాలి వెళ్ళే లోపుగా అనుకున్నాడు మనసులోనే. వెనక్కి తిరిగి చూశాడు అచ్యుతం.

ఆషా, సులోచన నిశ్శబ్దంగా పెన్నుతో అచ్యుతం కూర్చునే కుర్చీ మీద ఇంకు చల్లుతున్నారు, వాళ్ళిద్దరూ చేరితే అల్లరి తప్పదు. వాళ్ళ అల్లరికి అలవాటుపడ్డ అచ్యుతానికి వాళ్ళు అల్లరి చేయకపోతే తోచదు.

చూడనట్లుగా వెళ్ళి కుర్చీలో కూర్చున్నాడు అచ్యుతం. ముసి ముసిగా తమలో తాము నవ్వుకుంటూ చేతులు పట్టుకుని బయటకి వెళ్ళారు ఇద్దరూ. బెట్టీని కూడా పిలుచుకువచ్చి, అల్లరి చేసేందుకు అనుకున్నాడు అచ్యుతం.

చిన్నగా నవ్వుకున్నాడు వాళ్ళ పసి మనస్తత్వాలకి. ***

8

అచ్యుతం చెప్పింది శ్రద్ధగా విన్నాడు ఆ పెద్దాయన.

"ఇదీ సమస్య. ఇప్పుడు నేనేం చేయాలి?" అడిగాడు అచ్యుతం, భారంగా ఆయన ముఖంలోకి చూస్తూ.

"మీది చాలా వింత సమస్య" అన్నాడు ముసలాయన నవ్వి.

"అవును. నాకు తెలియకుండానే, నా అంతట నేనే ఇరుక్కున్నాను దీనిలో. ఇలా అవుతుందని తెలిస్తే ముందరే ఎవరికీ చనువు ఇవ్వకుండా జాగ్రత్త పడేవాడిని."

"ఏం చేద్దామనుకుంటున్నారు ఇప్పుడు?"

"అది మీరు చెప్పాలి ఆలోచించి. మనుషుల సైకాలజీ గురించి మీకు బాగా తెలుసు. ఎవరి మనసూ బాధపడకుండా ఉండాలంటే నేనేం చేయాలో మీరు చెప్పాలి."

"మీరు వారం రోజుల్లో తప్పకుండా వెళ్ళిపోవాలి కదా ఆ గదిలోంచి?"

"అవును."

"ఈ సమస్య మీరు ముందరే గుర్తించి నా దగ్గరకి వస్తే బాగుండేది. ఇంత స్వల్పవ్యవధిలో..."

"దయచేసి ఆలోచించండి. నేను మళ్ళీ వస్తాను."

"ఆల్‌రైట్. కాని, ఎవరి మనసూ బాధపడకుండా మీరు బయట పడలేరు."

అచ్యుతం నీరసంగా లేచి బయటికి వచ్చాడు. గేటు దాటి బయటకి వచ్చి, గేటుకి వేలాడుతున్న బోర్డుమీద వ్రాసిన పేరు క్రింద అక్షరాలు చదివాడు. "ప్రొఫెసర్ ఆఫ్ సైకాలజీ, ఉస్మానియా యూనివర్శిటీ"

చాలా ఆలస్యంగా వచ్చాడు అచ్యుతం ఆ రోజు గదికి. దూరం నుంచే గమనించాడు, తన కోసం బయట నిలబడి ఎదురు చూస్తున్న ఆ అయిదుగురు అమ్మాయిలనీ.

"దేనికి ఆలస్యం అయింది?" అడిగింది సులోచన.

"యూనివర్శిటీలో పనిచేసే ఓ ప్రొఫెసర్‌ని కలుసుకోవడానికి వెళ్ళాను." చెప్పాడు అచ్యుతం.

"ఏ ప్రొఫెసర్?" అడిగింది స్వాతి.

"సైకాలజీ. ఇది రెండవసారి ఆయన్ని కలుసుకోవటం."

"దేనికి?" అడిగింది బెట్టీ.

"చిన్న సైకలాజికల్ ప్రాబ్లమ్."

"ఏమిటది?" అడిగింది చిత్ర.

"నథింగ్ మచ్ ఆఫ్ ఇంపార్టెన్స్."

"సినిమాకు వెళ్ళి ఉంటారనుకున్నాను" అన్నది ఆషా.

"వెళ్ళేటట్లయితే ముందే చెప్పేవాడినిగా" అన్నాడు అచ్యుతం నవ్వి.

బాగా మేఘాలు ఆవరించుకుని ఉన్నాయి ఆకాశం నిండా. చలిగాలి వీస్తూంది బాగా. వర్షం పడే సూచనలున్నాయి. ఆగి ఆగి మెరుపులు మెరుస్తున్నాయి.

"రేపు మీరంతా నాతో రావాలి" అన్నాడు అచ్యుతం.

"ఎక్కడికి?"

"చిన్న కల్చరల్ ప్రోగ్రామ్."

"ఏం ప్రోగ్రామ్?"

"లైట్ మ్యూజిక్."

"ఎంత టిక్కెట్?" అడిగింది బెట్టీ.

"టిక్కెట్ లేదు మీకు. మా మెడికోస్ క్లబ్ నిర్వహిస్తోంది ఈ ప్రోగ్రామ్ని."

"దేనికి?"

ఎందుకో చెప్పలేదు అచ్యుతం. ముందరే చెప్పటం ఇష్టం లేక.

"ఎన్ని గంటలకి?"

"అయిదున్నరకల్లా తయారుగా ఉండాలి అంతా."

"ఓ.కే" అన్నది బెట్టీ ఉత్సాహంగా.

"వసంత కూడా వస్తుంది మనతో."

"నిజంగా? వాళ్ళమ్మ ఊరుకుంటుందా?"

"ఆ సంగతి నేను చూసుకుంటాను."

అచ్యుతంలో మార్పుని గమనించింది అందరికన్నా పెద్దదయిన చిత్ర. ఎప్పటిమాదిరిగా లేదు అచ్యుతం మొహం ఉత్సాహంగా. దిగులుగా వాడిపోయి ఉంది.

గదిలోకి వెళ్ళి మొహం కడుక్కుని, బట్టలు మార్చుకున్నాడు అచ్యుతం. తల దువ్వుకుని బయటకి వచ్చాడు. మెరుపులు మెరవడం ఎక్కువయింది. చల్లగాలి ఇంకా ఎక్కువయింది.

సరాసరి వసంత ఇంట్లోకి 'ఇ' బ్లాక్లోకి వెళ్ళాడు అచ్యుతం. అదే అచ్యుతం ఈ సంవత్సరంలో మొదటిసారి ఆ వాటాలోకి వెళ్ళడం.

ముందు గదిలో పేపర్ చదువుకుంటూ పడుకుని ఉన్నాడు ఏభై ఏళ్ళాయన, పడక కుర్చీలో.

"నమస్తే. నా పేరు అచ్యుతం" అన్నాడు.

అచ్యుతం వంక ఎగాదిగా చూశాడు ఆయన.

"నేను ఇక్కడే అద్దెకి ఉంటున్నాను. నన్ను చాలాసార్లు చూసి ఉంటారు మీరు."

"అవును కూర్చోండి."

"ఫర్వాలేదు. చిన్న సహాయం కావలసి వచ్చాను."

"అడగండి."

"సంవత్సరం నుంచి ఇక్కడ ఉంటున్నాను. నన్ను చూస్తూనే ఉన్నారు మీరు. నా మంచితనం మీద నమ్మకం ఉందా?"

సమాధానం చెప్పలేదు ఆయన. ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు అచ్యుతం మొహంలోకి.

"మా మెడికోస్ క్లబ్ రేపు సాయంత్రం చిన్న ప్రోగ్రామ్ ఏర్పాటు చేసింది. మీ కభ్యంతరం లేకపోతే...."

"చందా? ఎంత?" అడిగాడు దర్పంగా.

"డబ్బు కోసం రాలేదు నేను."

"మరేం కావాలి?"

"వసంతని నాతో ప్రోగ్రామ్‌కి పంపాలి."

తెల్లబోయి చూశాడు ఆయన అచ్యుతం వంక, నమ్మలేనట్టుగా.

"అవును. రేపు వసంతని దయచేసి నాతో పంపండి, ప్రోగ్రామ్ అవగానే తీసుకువస్తాను."

మాట్లాడలేదు ఆయన. అచ్యుతం వంక చూస్తుండిపోయాడు.

"నేను ఒక్కడినే వెళ్ళటం లేదు. మీకాభయం అక్కర లేదు. మిగతా అయిదుగురూ వస్తున్నారు నాతో."

"దేనికీ వసంతకూడా?"

"ఊరికినే. మిగతా వాళ్ళందరినీ తీసుకువెళ్ళి వసంతని వదిలేయటం నాకిష్టం లేదు."

"అది రాదు. దాన్ని ప్రతి అడ్డమైన వెధవ వెంటా పంపము."

లోపలనుంచి వసంత సవతి తల్లి గొంతు వినపడింది గట్టిగా.

"ప్లీజ్. మై ఓన్లీ రిక్వెస్ట్" అన్నాడు అచ్యుతం, ఆ మాటలు వినపడనట్లుగానే.

"పంపొద్దు." లోపలనుంచి మళ్ళీ.

"ఇంక రెండు మూడు రోజుల్లో వెళ్ళిపోతున్నాను. వసంతని నాతో పంపడం వల్ల ఎలాంటి నష్టం జరగదని మీకు హామీ వ్రాసిస్తాను కావాలంటే" అన్నాడు అచ్యుతం, కొంచెం దీనంగా.

"అరె! పంపమంటే?" అరిచింది వసంత సవతి తల్లి, బయటికి వచ్చి అచ్యుతాన్ని మింగేలా చూస్తూ.

కొన్ని క్షణాలు అచ్యుతం వంకా, భార్య వంకా చూశాడు ఆ ముసలాయన. వసంతని తనంతట తాను ఎన్నడూ డబ్బు ఖర్చుపెట్టి సినిమాకైనా పంపలేదు. వసంతకి అచ్యుతం అంటే ఇష్టమని కూడా తెలుసు ఆయనకి. అచ్యుతం వెళ్ళిపోతే ఇంక వసంత మళ్ళీ కలవకపోవచ్చు జీవితంలో.

కొంచెం సేపు ఆగి అన్నాడు ఆయన: "ఆల్‌రైట్. రేపు మీతో వస్తుంది."

"థాంక్స్ ఎ లాట్. రేపు అయిదున్నరకల్లా సిద్ధంగా ఉండమనండి."

అచ్యుతం వెళ్ళిపోయి అయిదు నిమిషాలయినా, ఇంకా అరుస్తూనే ఉంది భార్య, మొగుడి మీద. తనని కాదన్నట్లుగా మౌనంగా పేపర్ చూస్తుండిపోయాడు ఆ ముసలాయన. ఆ రోజు రాత్రి వర్షం బాగా కురిసింది.

మరునాడు అయిదుగంటలకే బెట్టీ, ఆషా, సులోచన సిద్ధమయ్యారు. తరువాత చిత్ర, స్వాతి వచ్చారు. ఒక్కొక్కరు ఒక్కొక్క తీరుగా ఉన్నారు, అందంగా. చిత్ర చీరలో, స్వాతి బెల్‌బాటమ్‌లో, బెట్టీ గౌనులో, ఆషా పంజాబీ డ్రెస్‌లో, సులోచన స్కర్ట్, బ్లౌజ్‌లో అందంగా మెరిసిపోతున్నారు, ఒకరిని మించి ఒకరు.

అచ్యుతం మొదటిసారిగా వారిని చూసినప్పటికన్నా అందరి అందం, వయసు ఓ సంవత్సరం పెరిగాయి. ఎర్లీ, మిడిల్ టీన్స్‌లోని అందం వాళ్ళది.

అయిదున్నర దాటుతున్నా రాలేదు వసంత. అచ్యుతమే వెళ్ళి తీసుకువచ్చాడు వసంతని. శాపనార్థాలు పెడుతూనే ఉంది వసంత తల్లి.

"ఎక్కండి" అన్నాడు కారు తలుపు తెరిచి.

"ఎక్కడిదీ కారు?" అడిగారు అంతా ఆశ్చర్యంగా.

"ఓ స్నేహితుడి దగ్గర తీసుకువచ్చాను."

చిత్ర, స్వాతి, బెట్టీ, సులోచన వెనకాల కూర్చున్నారు. డ్రైవింగ్ సీట్లో అచ్యుతం, పక్కన వసంత, వసంత పక్కన ఆషా కూర్చున్నారు.

"మీకు డ్రైవింగ్ వచ్చా?" అడిగింది ఆషా ఆశ్చర్యంగా.

"అవును. వచ్చు" అన్నాడు అచ్యుత, కారు పోనిస్తూ.

"మీ రెప్పుడూ చెప్పలేదే మాకు! అన్నది బెట్టీ.

"నాకు చెప్పారు. ఏరోప్లేన్ కూడా నడపటం వచ్చు."

సరదా కోసం అబద్ధాలు తేలికగా ఆడేస్తుంది సులోచన.

"నిజంగా?" అడిగింది స్వాతి.

"అవును. నిజం" అన్నాడు అచ్యుతం నవ్వుతూ.

అప్పుడే పంజరంలోంచి బయటపడ్డ చిలుక, గట్టుమీదనుంచి నీళ్ళలో పడ్డ చేపపిల్ల గుర్తుకు వచ్చాయి అచ్యుతానికి, వసంతని చూస్తే.

చాలా సంతోషంగా ఉంది వసంత. అచ్యుతం భుజం మీద చేయి వేసి, తోవ పొడుగూతూ మాట్లాడుతూనే ఉంది - చిన్నప్పుడు తను చూసిన తోలుబొమ్మలాట గురించి, సర్కస్ గురించి, కొంచెం కొంచెం గుర్తున్నవాళ్ళ అమ్మని గురించి.

దారి పొడుగునా కబుర్లు చెబుతూనే ఉన్నారు అంతా.

"హలో, బాస్. వాట్ ఎ ప్లెజెంట్ సర్‌ప్రైజ్!" అన్నారు అచ్యుతం స్నేహితులు నవ్వుతూ, ఆరుగురితో వచ్చిన అచ్యుతాన్ని చుట్టుముట్టి.

"డామ్ యు. ఇంతమంది గర్ల్‌ఫ్రెండ్స్ ఉన్నారని నాకు మాట మాత్రమయినా చెప్పలేదే?" అడిగింది అచ్యుతాన్ని ఓ మెడికల్ స్టూడెంట్.

"సారీ. అవకాశం రాలేదు" అన్నాడు అచ్యుతం.

"యు ఆర్ ఎ లయర్!" అన్నది చనువుగా చూస్తూ,

తమ పరిచయాన్ని అసూయగా చూస్తున్న ఆ ఆరుగురిని గమనించి, నవ్వి ఊరుకున్నాడు అచ్యుతం.

అందంగా అలంకరించుకున్న సీతాకోకచిలకల్లాంటి అమ్మాయిలు అచ్యుతాన్ని ఎంతో పరిచయం ఉన్న వాళ్ళలాగా పలకరిస్తూంటే చిత్ర మనసులోనే తన అందం వాళ్ళ అందంతో అంచనా వేసుకుంటూంది.

మొదటి అంశం ఇంగ్లీష్‌లో డ్రామా - 'దేవదాసు' క్లుప్తంగా నలభై నిమిషాలతో ముగిసింది. నాటకం చూస్తున్నంత సేపు ఎవరికి వాళ్ళు తను పార్వతిగా, అచ్యుతం దేవదాసుగా ఊహించుకున్నారు.

లైట్ మ్యూజిక్‌లో మొదటిపాట వ్రాసింది అచ్యుతం. చాలా చక్కగా పాడాడు ఓ మెడికో. చాలా చిన్నపాట. కాని, ఎంతో బాగుంది. విషాదం ధ్వనించే బాణీ. ప్రియురాలిని వదిలి విదేశానికి వెళుతున్నప్పుడు మనసులో చెలరేగే భావాల రూపమే ఆ పాట.

తన పాట అయిన అరగంటకల్లా ఆరుగురితో బయలుదేరాడు అచ్యుతం, ప్రోగ్రాం పూర్తవకుండానే.

"మీ కోర్స్ పూర్తయిపోయిందా? సెండాఫ్ పార్టీనా ఇది ?" అడిగింది చిత్ర.

అచ్యుతం సమాధానం చెప్పలేదు. మౌనంగా ఉండిపోయాడు.

కారు ఇంటికి వెళ్ళలేదు. మధ్యలో ఓ చోట ఆగింది. పెద్ద ఇంటిముందు.

"ఎవరిది ఈ ఇల్లు?" అడిగింది వసంత.

"ఓ స్నేహితుడిది."

అందరూ అచ్యుతంతో పాటు కారు దిగి లోపలికి నడిచారు. హాల్లోని సోఫాల్లో కూర్చుని ఉన్న వాళ్ళ వంక చూసి, "వీళ్ళేనా?" అని అడిగాడు సైకాలజీ ప్రొఫెసర్ రహస్యంగా.

తల ఊపాడు అచ్యుతం.

పనిమనిషి ట్రేలో కోకో కోలాలు తీసుకు వచ్చి ఇచ్చింది ఫ్రిజ్‌లోంచి అందరికీ. కోక్ పూర్తయ్యేదాకా సైకాలజీ ప్రొఫెసర్ ఆ ఆరుగురితో మాట్లాడుతూ ఉండిపోయాడు.

"నేను, అచ్యుతం ఇప్పుడే వస్తాము ఓ పావు గంటలో. ఆ మేగజైన్స్ చూస్తుండండి."

ఎదురుగా టేబుల్ మీద ఉన్న మేగజైన్స్ వంక చూపించాడు ప్రొఫెసర్.

"మళ్ళీ చెప్పండి మొదటి నుంచి" అడిగాడు ప్రొఫెసర్ అచ్యుతాన్ని, పక్క గదిలోకి వెళ్ళి కూర్చున్నాక.

గొంతు సర్దుకున్నాడు అచ్యుతం. చెప్పసాగాడు;

"దాదాపు సంవత్సరం క్రితం ఆ గది అద్దెకు తీసుకున్నాను. చేరిన నెలరోజుల్లోనే ఆ ఆరుగురు ఆడపిల్లకీ నేనంటే ఇష్టం ఏర్పడింది అని గ్రహించాను. వీలయినంతవరకు నామీద వాళ్ళకి ఏర్పడ్డ ఇష్టం పెరిగేలా ప్రయత్నించాను అనేక విధాలుగా. వాళ్ళ ఆనందంకోసం నా సరదాలు ఎన్నో వదిలేశాను. సాయంత్రం వాకింగ్, స్మోకింగ్ మొదలయిన అలవాట్లన్నీ పూర్తిగా మానేశాను.

వాళ్ళకి నా మీద ఉన్న ఇష్టం క్రమంగా ప్రేమగా మారింది ఒకళ్ళ తర్వాత ఒకరు వచ్చి తమ ప్రేమని వ్యక్తం చేశారు నాకు. నేనూ వాళ్ళని ప్రేమిస్తున్నట్లుగా చెప్పాను."

తన ముఖంలోకి చూస్తూ నవ్వుతున్న ప్రొఫెసర్‌ని చూసి చెప్పడం ఆపాడు అచ్యుత సిగ్గుగా.

"కారీ ఆన్. తప్పులేదు, నీ వయస్సులో, ఆ పరిస్థితుల్లో అలా మభ్యపెట్టడం సహజం" అన్నాడు ప్రొఫెసర్ ప్రోత్సహిస్తూ.

"మభ్య పెట్టడం కాదు. నేను నిజంగానే వాళ్ళని ప్రేమించాను... ప్రేమిస్తున్నాను కూడా." ఆవేశంగా అన్నాడు.

"ఆ ఆరుగురినీ?"

"అవును, ఆ ఆరుగురునీ. నేనంటే ప్రతి ఒక్కరికీ తగని ఇష్టం. చిత్ర నన్ను పెళ్ళిచేసుకోమని అడుగుతోంది. మిగతావాళ్ళు వాళ్ళు కూడా త్వరలోనే అడుగుతారు. నాకోసం ప్రాణం ఇచ్చేందుకు కూడా సిద్ధంగా ఉన్నారనిపిస్తుంది నాకు, వాళ్ళు నేనంటే చూపించే ఆప్యాయత చూస్తే."

"అందరిలో మీకు ఎవరు బాగా నచ్చారో వాళ్ళని పెళ్ళి చేసుకుంటే ఏ సమస్యా ఉండదు."

"అక్కడే అసలు సమస్య ప్రారంభం అయేది. ఇన్నాళ్ళూ నేను ఆ ఆరుగురిని నువ్వు లేకపోతే బ్రతకలేను అని నమ్మించాను. నిజం అంతే కూడా. నాకు అందరూ సమానమే. వాళ్ళలో ఎవరినీ వివాహం చేసుకున్నా, మిగతా అయిదుగురు బాధపడతారు. బాధపడటమే కాదు. నమ్మించి మోసం చేశాననుకుంటారు. నాకు ఎవరి మనసూ నొప్పించడం ఇష్టం లేదు."

"క్షమించండి ఇలా అడుగుతున్నందుకు. వాళ్ళతోఎవరితోనయినా మీకు... మీకు శారీరక సంబంధం..."

"ఛీ, ఛీ! ఎవరితోనూ లేదు. నేను అస్ఖలిత బ్రహ్మచారినని చెప్పుకోను. కాని, వాళ్ళని ఆ దృష్టితో ఎప్పుడూ చూడలేదు నేను. అవకాశం, అవసరం రాలేదు కూడా."

"గుడ్ అయితే, ఎవరినీ పెళ్ళిచేసుకోకుండా మీ దారిని మీరు వెళ్ళిపోవడం మంచిది. ఏ సమస్యా ఉండదు."

"వెళ్ళనివ్వరు. అలా వెళ్ళలేనుకూడా. వాళ్ళు ఆరుగురూ నా జీవితంలో ఓ భాగం అయిపోయారు. వాళ్ళంటే నాకు ఇంత వ్యామోహం ఉందని నేను ఎప్పుడూ ఊహించనైనా లేదు. ఇప్పుడు అర్థం అవుతోంది, వాళ్ళనుంచి విడిపోవలసి వచ్చినప్పుడు. వాళ్ళను విడిచి దూరంగా బ్రతకగలను గాని, ఆ బ్రతుకు దుర్భరంగా ఉంటుంది."

"మీరు వెళ్ళిపోతున్నట్లు తెలుసా వాళ్ళకి?"

"ఇంతవరకు చెప్పలేదు. 'మెడికోస్ క్లబ్' సెండాఫ్ పార్టీ ఇచ్చింది ఈ వేళ. ఏం చేయాలో తోచకపోతే, ఓ స్నేహితుడు మిమ్మల్ని కలుసుకుని సలహా తీసుకోమని మీ అడ్రెస్ ఇచ్చాడు."

"ఈ పాటికి చెప్పేసి ఉండవలసింది మీరు."

"ఏం?"

"మీరు వాళ్ళని వదిలి వెళ్ళిపోవడం తప్పనిసరి అయినప్పుడు, ఆ సంగతి ముందే తెలియడం మంచిది. సరిగ్గా వెళ్ళబోయే ముందు చెబితే బాధ ఎక్కువగా ఉంటుంది. ముందే తెలిసిపోతే, బాధ ఎక్కువ ఉండదు. తగ్గిపోతుంది క్రమంగా."

"అలా అయితే ఇంటికి వెళ్ళేటప్పుడు చెప్పేస్తాను. వాళ్ళు పెళ్ళి గురించి నన్ను అడుగుతారు, ఒక్కొక్కరూ. ఏం చెప్పాలి? చేసుకోననా? చెప్పలేను."

"చేసుకోలేరుకూడా. ఆరుగురిని ఒకరే చేసుకుంటే చట్టం ఒప్పుకోదు. అందులో ఒకరిద్దరు తప్ప మిగతా వాళ్ళకి ఇంకా పెళ్ళి చేసుకునే అర్హత రాలేదు, చట్టం దృష్టిలో. పద్దెనిమిదేళ్ళలోపు వాళ్ళే."

"ఏం చేయాలి నేను?" అన్నాడు అచ్యుతం దీనంగా.

సెల్లోఫెన్ పేపర్ చుట్టి ఉన్న సిగార్ తీసి, లైటర్‌తో అంటించి అన్నాడు సైకాలజీ ప్రొఫెసర్.

"మీది చాలా డెలికేట్ ప్రాబ్లెం. పెళ్ళి చేసుకుంటానని నమ్మించి చేసుకోకుండా ఉండలేరు. ఏ ఒక్కరిని చేసుకున్నా మిగతా వాళ్ళని అన్యాయం చేసినట్లవుతుంది, ఆశలు రేపి."

"అవును."

"మీరే ముందరే ఆలోచించి ఉండవలసింది ఈ విషయం."

"ఎప్పుడూ ఆలోచించలేదు. ఇలా పరిణమిస్తుందని అనుకోలేదు కూడా."

"ప్చ్! మీ వయసులో ఉన్న యువకులలో ఉన్న దౌర్బల్యమే ఇది. కనపడిన ప్రతి ఆడపిల్లతోనూ పరిచయం పెంచుకోవాలనీ, ప్రేమించబడాలనీ ప్రయత్నిస్తారు. చివరికి పెళ్ళి ప్రసక్తి వచ్చినప్పుడు తోక ముడిచి పారిపోతారు. దీనివల్ల వాళ్ళు ఎంత బాధ పడతారో గుర్తించరు మీరు."

"అవును. నేను చేసింది తప్పే ఒప్పుకుంటున్నాను. తప్పని ఇప్పుడే తెలుసుకున్నాను. ఏం చెయ్యను? కేవలం గది మాత్రమే అద్దెకు తీసుకోలేదు నేను డబ్బుకి. ఆ ఇంట్లో ఉన్న కన్నెపిల్లల హృదయాలు కూడా నాకు తెలియకుండానే అద్దెకు తీసుకున్నాను ఆప్యాయత ఇచ్చి. గది తిరిగి ఇచ్చేసినంత తేలికగా వాళ్ళ హృదయాలని తిరిగి ఇవ్వలేను.. ఐ యామ్ ఇన్ ఎ ఫిక్స్."

సిగార్ తాగుతూ కొన్ని క్షణాలు ఆలోచిస్తుండిపోయాడు. ప్రొఫెసర్. మౌనంగా ప్రొఫెసర్ వదిలే నీలం రంగు సిగార్ పొగవంక చూస్తుండిపోయాడు అచ్యుతం.

"వాళ్ళకి నీ మీద మంచి అభిప్రాయం, ఇష్టం ఉన్నాయి. ప్రస్తుతం ఆ గదిలోంచి, వాళ్ళ బారినుంచి బయట పడాలంటే ఒక ఉపాయం" అని ఆగాడు ఆయన.

"ఏమిటది?" అడిగాడు అచ్యుతం, ముందుకి వంగి ఆత్రంగా.

"నువ్వంటే వాళ్ళకున్న మంచి అభిప్రాయం చెరిగిపోతే, సహజంగా నీమీద ఇష్టం, ప్రేమా పోతాయి. చెడు అభిప్రాయం విధంగా కలిగించుకోవాలో నేను చెప్పక్కరలేదు. చాలా తేలిక. ఉదాహరణకి చిత్ర వచ్చినప్పుడు చేయి పట్టుకుని లాగి పశువులా..."

"వద్దు, వద్దు. ప్రాణం ఉండగా అలా చేయలేను. నా చేత కాదు" అన్నాడు అచ్యుతం ఉద్వేగంగా.

ఆష్‌ట్రేలో సిగార్ బూడిద రాల్చి, చిన్నగా నవ్వుతూ అన్నాడు సైకాలజీ ప్రొఫెసర్: "నాకు తెలుసు, మీరు అందుకు ఒప్పుకోరని. వాళ్ళందరికీ మీ మీద ఉన్న ప్రేమ, ఇష్టం, ఆరాధన, ఆప్యాయత ఎక్కువ కాలం ఉండవు."

"కాదు. తప్పకుండా ఉంటాయి."

దాదాపుగా అరిచాడు అచ్యుతం.

"ఉండవు. పొరపాటు పడుతున్నారు. హ్యూమన్ సైకాలజీ గురించి నాకు ముప్ఫై రెండేళ్ళుగా తెలుసు. వాళ్ళందరినీ చూశానుగా?"

"నేను నమ్మలేను. నేనంటే వాళ్ళకి ప్రాణం."

"ఇప్పుడు మాత్రమే."

"ఎప్పటికీ ఉంటుంది."

"యూజ్ రేషనల్ థింకింగ్. సింపుల్. వెరీ సింపుల్.

అందరూ ఎర్లీ టీన్స్‌లో ఉన్నప్పుడు ప్రేమించాలనీ, ప్రేమించబడాలనీ అందరికీ కోరిక కలగడం సహజం. అలా ప్రేమించబడాలనీ, ప్రేమించాలనీ కలలు గనే వయసు. ప్రేమించడానికి అందుబాటులో ఉన్న ఎవరినయినా ప్రేమిస్తారు. మీరు తప్ప ఇంకెవ్వరు అందుబాటులో లేరు. దొరకలేదు వాళ్ళకి. మీలో ప్రత్యేకత ఏమీ లేదు - స్మార్ట్ పెర్సనాలిటీ, పెద్ద చదువు తప్ప. ఏమీ అనుకోకండి, ఉన్నమాట కుండ బద్దలు కొట్టినట్లు చెప్పినందుకు."

జాగ్రత్తగా సైకాలజీ ప్రొఫెసర్ చెప్పేది బుర్ర కెక్కించుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు అచ్యుతం.

"మీ మీద ఉన్న ప్రేమ, ఆకర్షణ క్రమంగా తగ్గిపోతాయి, వయస్సు పెరిగి లోకం అంటే ఏమిటో తెలిసినకొద్దీ. కొత్త పరిచయాలు అభివృద్ధి అయినకొద్దీ, మీరు ఇప్పుడే విడిపోతే మీమీద ప్రస్తుతం వాళ్ళ హృదయాలలో ఉన్న భావన ఎల్లకాలం నిలిచేందుకు ఆస్కారం ఉంది.. టీన్స్ దాటగానే, ఇప్పుడు మీరు కనబడుతునంత ఆకర్షణీయంగా కనపడరు. ఉదాహరణకి, రోమియో ఎండ్ జూలియట్. ఎర్లీటీన్స్‌లోని ప్రేమికులు. వాళ్ళ వయసు ఇంకా ఎక్కువై ఉంటే మామూలుగా ప్రవర్తించగలిగే వాళ్ళు. మరణించేవాళ్ళు కాదు."

మౌనంగా ఆలోచిస్తూండిపోయాడు అచ్యుతం, ప్రొఫెసర్ చెప్పిన మాటలు.

"అఫ్‌కోర్స్. ఇది నా థియరీ మాత్రమే, ప్రతి థియరీకి మినహాయింపులుంటాయి"

"ఐ యామ్ ఇన్ ఎ సూప్."

"బయటపడవచ్చు దానిలోంచి. మీరెక్కడా చదవలేదా? ఇంగ్లండ్‌లో ఎర్లీ టీన్స్ వాళ్ళకే ఎక్కువగా పెళ్ళికాకుండా కడుపు వచ్చేది. ఆ వయస్సులో ప్రేమ సాధారణం. స్థిరమయిన ప్రేమకాదు. అదే ప్రేమ ఇరవై అయిదేళ్ళ అమ్మాయికి కలిగితే ఆ ప్రేమ శాశ్వతంగా ఉండటానికి ఆస్కారం ఎక్కువ ఉంది. వయసులో ఉన్నప్పుడు చెలరేగే కొత్త కోరికలతో వచ్చే ప్రేమ స్థిరమయింది కాదు."

"అంటే నేను ఇక్కడే ఉంటే కొన్నాళ్ళకి నా మీద ఇష్టం తగ్గిపోతుందంటారా?"

"మనుషుల సైకాలజీని జడ్జ్ చేయటంలో నేను ఘటికుణ్ణని చెప్పుకుంటారు. మీరు అది గర్వం అని భావించినా, ఇప్పుడు ఈ స్థితిలో మీరు బయటపడితే చాలా కాలం, బహుశా మట్టిలో కలిసి పోయేదాకా మీరు గుర్తుంటారు వాళ్ళకి."

"తప్పు అడ్రెసు ఇచ్చి, మళ్ళీ వస్తానని చెప్పి పారిపోనా?" అడిగాడు అచ్యుతం.

"మళ్ళీ వస్తానని మాత్రం నమ్మించి వెళ్ళకండి. తప్పు అడ్రెసు ఇవ్వొద్దు. కావాలంటే మీ కనుక్కోగలరు చిత్ర తల్లి దండ్రులు"

"మరేం చేయాలి?"

"ప్చ్! అసలు ఎప్పుడు ఈ యువకులలో మార్పు వస్తుందో! ప్రేమించటం చాలా తేలిక కాబట్టి ప్రేమిస్తారు, కనపడిన ప్రతి అమ్మాయిని, పెళ్ళి గురించి, ఆ ప్రేమ పరిణామాన్ని గురించి ఆలోచించకుండా దిగుతారు రంగంలోకి. మనసుతో ఆటాడకూడదు."

"ఏమని చెప్పను వెళ్ళేటప్పుడు?" అడిగాడు అచ్యుతం కొంచెం ఇబ్బందిగా.

సెలోఫేన్ పేపర్లో చుట్టివున్న కొత్త సిగార్ తీసి అంటించి అన్నాడు సైకాలజీ ప్రొఫెసర్:

"మూడు విధాలుగా చేయవచ్చు. కాని, వాటిలో ఒక మార్గం నాకు బాగా నచ్చింది. మంచిది అవునో కాదో నేను నిర్ణయించలేను. మూడూ విన్నాక ఏది మంచిదని తోస్తే అది చేయండి మీరు."

"చెప్పండి" అన్నాడు అచ్యుతం ఉత్సాహంగా.

9

"**రండి" ఆహ్వానించాడు** అచ్యుతం, గుమ్మం దగ్గరే సంశయంగా నిలబడిపోయిన చిత్ర నాన్నని చూసి.

లోపలికి వచ్చి అన్నాడు ఆయన "సారీ ఫర్ ది డిస్టర్బెన్స్."

"నాటెటాల్." అచ్యుతం చదువుతున్న 'రీడర్స్ డైజెస్ట్' మూసి అన్నాడు, ఆయన కూర్చున్న తరువాత.

"ఏమీ తోచటం లేదు. అందుకే ఇది చదువుతున్నాను."

కొన్ని క్షణాలు ఆయన అచ్యుతం వంక పరిశీలనగా చూసి అన్నాడు, కొద్దిగా జంకుతూ: "మీతో ఓ చిన్న సంగతి మాట్లాడదామని వచ్చాను."

"చెప్పండి."

"మీరు వెళ్ళిపోతున్నారట?"

"అవును. నా కోర్స్ పూర్తయిపోయింది. ఎల్లుండి వెళ్ళిపోతాను బహుశా."

"చిత్ర గురించి మీ అభిప్రాయమేమిటి?"

"మంచి పిల్ల. మంచి స్నేహితురాలు."

"చిత్ర చెప్పింది రాత్రి నాకు. మీకు చిత్ర అంటే ఇష్టం ఉందనుకుంటాను బాగా."

అచ్యుతం ఊహించగలిగాడు. చిత్ర నాన్న దేన్ని గురించి మాట్లాడుతున్నాడో.

"ఏం చెప్పింది చిత్ర?" అడిగాడు నవ్వుతూ.

"మీరు చిత్రని పెళ్ళి చేసుకోవడానికి నిర్ణయించారని."

"అవును." చెప్పాడు అచ్యుతం కొద్దిగా సిగ్గుగా.

"నన్ను అడగమంది, అన్నీ మాట్లాడి వీలయితే ముహూర్తం నిర్ణయించుకుందామని వచ్చాను."

"నేను మా ఊరు వెళ్ళి మళ్ళీ ఓ పదిహేను రోజుల్లో తిరిగి వస్తాను. నాతోపాటు మా అమ్మా నాన్నలుకూడా వస్తారు. మీరు వారితో అన్ని సంగతులూ మాట్లాడితే భావ్యంగా ఉంటుంది."

"మీరు ఒప్పుకున్నట్లేగా?"

"తప్పకుండా"

ఆయన కళ్ళు మిల మిల మెరిశాయి. "థాంక్యూ" అన్నాడు సంతోషంగా.

"చిన్న రిక్వెస్టు."

"చెప్పండి. కట్నం విషయమేగా? నా కున్నది ఇద్దరే. చిత్ర, స్వాతి. నా బిజినెస్ టర్నోవర్ సంవత్సరానికి ఏభైవేలపైనే ఉంటుంది. నా తరువాత అదంతా నా అల్లుళ్ళకే. మీరు స్వంతంగా ప్రాక్టీస్ చేసుకుంటూ, ఈ వ్యాపారంకూడా చూసుకోవచ్చు ఇంకా..."

చిన్నగా నవ్వి అన్నాడు అచ్యుతం "నేను కట్నం గురించి కాదు మాట్లాడేది"

"మరి?"

కుడిచేతి చూపుడు వేలిని ఎడం చేతి చూపుడు వేలితో మెలివేస్తూ అన్నాడు అచ్యుతం "మా వాళ్ళు వచ్చి, ముహూర్తం నిర్ణయించే దాకా ఈ సంగతి అందరి నుంచి రహస్యంగా ఉంచాలి - స్వాతినుంచి కూడా."

"రేపు వెళ్ళిపోతున్నారా నిజంగా? " అడిగింది బెట్టీ.

"అవును" అన్నాడు అచ్యుతం, రెండు నిమిషాలాగి, సూట్‌కేస్ మూస్తూ.

సమాధానం చెప్పలేదు బెట్టీ. వెనక్కి తిరిగి చూశాడు.

ఏడుస్తోంది బెట్టీ.

"బెట్టీ!"

దగ్గరకి పరుగెత్తికెళ్ళి భుజం మీద చేయి వేశాడు. ఓదార్పుగా.

"బెట్టీ! ఏడవకు. పదిహేను రోజుల్లో మళ్ళీ తప్పకుండా తిరిగి వస్తానుగా?"

ఏడుస్తూనే ఉంది బెట్టీ.

"ప్లీజ్. డోంట్ క్రై."

బెట్టీ నుదురు మీద ముద్దు పెట్టుకున్నాడు అచ్యుతం.

"తప్పకుండా తిరిగి వస్తారా?'

"తప్పకుండా. ఏడవకు. ఇదే మొదటిసారి నిన్ను ఏడుస్తుండగా చూడ్డం. ఏడుస్తుంటే నువ్వు ఎలా ఉన్నావో తెలుసా?" ఎలా? అన్నట్లుగా చూసింది బెట్టీ.

"కోతిలా." కోతిని అనుకరిస్తూ అన్నాడు అచ్యుతం.

ఏడుస్తూనే నవ్వింది బెట్టీ.

"ఏడవకు. ఐ విల్ కమ్ బేక్."

బెట్టీ వెళ్ళిన కొద్ది నిమిషాల తరువాత వచ్చింది, ఆషా

సామాను పాక్ చేస్తున్న అచ్యుతం ఎక్కిళ్ళు విని తల ఎత్తి చూశాడు.

ఏడుస్తూంది ఆషా. ఆషా కూడా!

"డోంట్ బి సిల్లీ. ఏడవకు."

దగ్గరకి వెళ్ళి కన్నీళ్ళు తుడిచాడు అచ్యుతం. ఓదార్పుతో ఏడుపు ఇంకా ఎక్కువయింది ఆషాకి.

"ప్లీజ్. ఏడవకు. నేను చూడలేను." అచ్యుతం గొంతు వణికింది.

ఆవేశంగా ఆషాని దగ్గరికి లాక్కుని పెదిమలమీద ముద్దుపెట్టుకున్నాడు అచ్యుతం.

"ఐ విల్ బి బ్యాక్" అన్నాడు దృఢంగా.

"నిజంగా?"

"మీరంతా ఎందుకు నమ్మరు? తప్పకుండా తిరిగి వస్తాను పదిహేను రోజుల్లో."

"వచ్చిన తరువాత మన..."

సిగ్గుతో ఆగిపోయింది ఆషా. పెళ్ళి గురించే అని గ్రహించగలిగాడు అచ్యుతం.

"నువ్వు లేకుండా నేను బ్రతకగలనా?" అడిగాడు ఆషా కళ్ళలోకి చూస్తూ.

దూరంగా జరిగాడు, మృదువుగా ఆషా బుగ్గలు పుణికి.

సాయంత్రం వచ్చింది సులోచన, కాన్వెంట్ నుంచి రాగానే.

"డామిట్, ఎక్కడికి మీరు వెళ్ళేది?" అడిగింది సులోచన, గదినిండా పాక్ చేయబడ్డ సామాన్ల వంక చూసి.

"ఊరికి."

"వెళ్ళనివ్వం" అన్నది దౌర్జన్యంగా.

"మళ్ళీ వచ్చేస్తాగా?"

"అయినా వెళ్ళనివ్వం."

"ప్లీజ్."

"వీల్లేదు."

"ప్లీజ్."

"నో."

అంతవరకు నిబ్బరంగా ఉండగలిగింది కాని, ఇక ఉండలేక పోయింది సులోచన. ఏడుపు మొహం పెట్టింది.

"మళ్ళీ మీరు తప్పక రావాలి నా దగ్గరికి. స్టెతస్కోప్ చూచినప్పుడల్లా మీరే గుర్తుకు వస్తారు."

"సిల్లీ గర్ల్. ఇంతవరకూ నువ్వు ఏడవటం చూడలేదు. దయచేసి చూపించవద్దు. చూడలేను."

"చూపించను."

కళ్ళమ్మట నీళ్ళు తిరుగుతూంటే బయటికి పరుగెత్తింది సులోచన.

రాత్రి వచ్చింది స్వాతి. ఏడవలేదు అందరిలాగా. ధైర్యంగా ఉండగలిగింది.

"రేపేనా?" అడిగింది.

"అవును." చెప్పాడు.

"అంటిల్ డెత్ డు అజ్ పార్ట్!" నవ్వుతూ అంది.

"ఏమిటి? " అడిగాడుమళ్ళీ, అర్థంగాక,

"అంటిల్ డెత్ డు అజ్ పార్ట్. క్రిస్టియన్స్ పెళ్ళిలో చెపుతారు. చావు మనని విడదీసేదాకా కలిసే ఉండాలని అర్థం."

దగ్గరకి లాక్కున్నాడు స్వాతిని అప్యాయంగా.

"ఐ ఓంట్ లీవ్ యు అంటిల్ డెత్ డు అజ్ పార్ట్"

తృప్తిగా నిట్టూర్చింది స్వాతి.

"మీ ఉత్తరం కోసం ఎదురుచూస్తుంటాను. త్వరగా తిరిగి రావాలి. మీ ఉత్తరం రాకపోతే నేనే వస్తాను" అన్నది చిత్ర.

"అడ్రెసు తెలుసా?" అడిగాడు అచ్యుతం.

"తెలియదు."

"మరెలా వస్తావు?" చిన్నగా నవ్వి, అన్నాడు మళ్ళీ. "వెళ్ళగానే లెటర్ వ్రాస్తాను. నెల రోజుల్లోనే ముహూర్తం నిర్ణయం అయిపోతుంది."

"దేనికి ఈ సంగతి రహస్యంగా ఉంచమన్నారు?" అడిగింది చిత్ర సందేహంగా.

"ఊరికేనే. ముందరే అందరికీ తెలుసే బాగుండదు. ఒకేసారి సర్‌ప్రైజ్ న్యూస్ ఇవ్వచ్చు."

అందరికన్నా చివర వచ్చింది వసంత, అచ్యుతం వెళ్ళిపోతున్నాడన్న వార్త తెలిసి. అవును మరి వసంత అదృష్టం అందరికన్నా చివరలో ఉంది. ప్రతి విషయంలోనూ. అది నాలుగోసారి వసంత ఈ సంవత్సరంలో అచ్యుతం గదికి రావటం.

"నిన్న మీరు నాతో చెప్పింది చేస్తారా?" అడిగింది వసంత అచ్యుతం వంక జాలిగా చూస్తూ.

"చేస్తాను." చెప్పాడు అచ్యుతం.

"తప్పకుండా?"

"తప్పకుండా" అన్నాడు అచ్యుతం దృఢంగా. "తప్పకుండా. నెలరోజుల్లో తిరిగి వస్తాను. మీనాన్నతో మాట్లాడి ఒప్పిస్తాను. కట్నం అక్కరలేదు నాకు. నీకు కష్టాలు తప్పిపోతాయి. పదేళ్ళ తేడా మనిద్దరికీ. ఫర్వాలేదు. తర్వాత సంతోషంగా ఉండచ్చు. ఏం?"

"అలాగే!" కొంచెం దిగులుగా నవ్వింది వసంత. ఇంకేమీ మాట్లాడలేదు. వెళ్ళిపోయింది వెక్కుతూ.

ఆరుగురూ సహాయం చేశారు సామాను సర్దుకోవడంలో. వసంత సవతి తల్లి తప్ప మిగతా అంతా వచ్చి పలకరించారు అచ్యుతాన్ని, అన్ని వాటాలలోని వాళ్ళు.

"ఈ వేళ ఉదయం మా ఇంట్లో భోజనానికి రావాలి మీరు." ఆహ్వానించింది సులోచన.

"సారీ. ఇప్పుడు కాదు. ఈసారి వచ్చాక."

సులోచనకు ఏడుపు, కోపం వస్తున్నట్లు గమనించాడు అచ్యుతం.

"ఈసారి తప్పకుండా వస్తాను. అప్పుడు చేపలకూర, కోడిపలావ్, ఆమ్లెట్, మటన్ బిర్యాని..."

పకపకా నవ్వింది సులోచన. కోపం ఏడుపు మాయమయ్యాయి వెంటనే.

"మీకు వీలుగా ఉంటే తినేటట్లయితే నేనే స్వయంగా చేసి పెడతాను" అన్నది స్వాతి.

ఆ ఇంట్లో అందరూ శాకాహారులే!

టాక్సీలో కూర్చోబోతుండగా ఫోటోగ్రాఫర్ వచ్చాడు ఆశ్చర్యం! వసంత తండ్రి ఏర్పాటు చేశాడు అతణ్ణి, తన స్వంత డబ్బుతో.

చిత్ర, స్వాతి, ఆషా కుడివైపు బెట్టీ, వసంత, సులోచన ఎడం వైపు ఆరుగురితో ఫోటో తీయించుకున్నాడు అచ్యుతం.

"మమ్మల్నందరినీ విడిచి వెళ్ళిపోతున్నారు" అన్నాడు సులోచన తండ్రి.

అచ్యుతం చేతిలోని తన గది తాళం వేసి ఇస్తూ అన్నాడు ఆయనతో: "నిజమే. అద్దెకు తీసుకున్న ఈ గదిని తిరిగి ఇచ్చేసినంత తేలికగా హృదయాల్ని, మంచితనాన్ని, ఆప్యాతని తిరిగి ఇచ్చేయలేను, జీవితాంతం నాతో ఉండేవి అవి."

అచ్యుతం గుండెలు బరువెక్కాయి, వాళ్ళని శాశ్వతంగా వదలాలంటే. ఇంక జన్మలో వాళ్ళని తిరిగి చూడలేడు - చూడకూడదు.

రెండవ సారి అచ్యుతం కళ్ళలో నీళ్ళు చూశారు ఆ ఆరుగురు. మొదటిసారి బెట్టీ నాన్న మరణం అప్పుడు.

"ఆల్ ది బెస్ట్."

"గుడ్ లక్."

"సోలాంగ్."

"కీప్ రైటింగ్."

అందరూ తలో విధంగా చెప్పారు వీడ్కోలు.

"పోనీ."

చేతులు ఊపుతున్నారు అంతా, సజల నయనాలతో.

అందరి చూపులూ అచ్యుతం మీదే

ఏక్సిలరేటర్ బలంగా నొక్కాడు టాక్సీ డ్రైవర్.

10

అచ్యుతం వెళ్ళి వారం రోజులయిపోయింది అప్పుడే కాని, ఇంకా ఎవరికీ అచ్యుతం మీద బెంగ తగ్గలేదు. మూసివున్న ఆ గది తలుపులు వంక, ఖాళీగా వేళాడుతున్న తాళం కప్ప వంక చూస్తారు దిగులుగా. వాళ్ళకే ఆశ్చర్యంగా ఉంది. సంవత్సరంలో తమని అచ్యుతం ఇంతగా ఎలా ఆకట్టుకోగలిగాడో!

ఒకరోజు యూనివర్శిటీలో పనిచేసే సైకాలజీ ప్రొఫెసర్, రెజిమెంటల్ బజారు దగ్గర అచ్యుతం అద్దెకి ఉన్న పచ్చమేడలోకి వెళ్ళాడు.

ఆరుగురు అమ్మాయిలు బయట ఉన్న సిమెంట్ బెంచీ మీద కూర్చుని మాట్లాడుకుంటున్నారు. చిత్ర ఆయన్ని చూసి గుర్తుపట్టి, లేచి నిలుచుంది.

"అచ్యుతం నుంచి ఏదయినా ఉత్తరం వచ్చిందా? వెళ్ళిన దగ్గరినుంచి ఉత్తరం లేదు ఇంతదాకా." అడిగింది చిత్ర.

"లేదు" చెప్పాడు ప్రొఫెసర్.

"కూర్చోండి"

"ఫర్వాలేదు" అని, కొన్ని క్షణాలు తటపటాయించి, అడిగాడు ప్రొఫెసర్ "మీకు ఇంకా తెలియదా?"

"ఏమిటి తెలియదు" అన్నారు అంతా ఆత్రంగా.

"అయితే, మీకో చెడ్డవార్త తీసుకొచ్చాను."

"ఏమిటీ?"

"అచ్యుతం..."

"అచ్యుతం? ఏమిటి? ఏమయింది అచ్యుతానికి?"

"అచ్యుతం ఎక్కి వాళ్ళ ఊరు వెళుతున్న టాక్సీకి ప్రమాదం సంభవించింది."

"గాడ్! ఎప్పుడు?" అరిచారు అంతా.

"ఆ రోజే"

"ఇప్పుడు ఎక్కడ ఉన్నారు?" అడిగింది సులోచన ఆత్రంగా.

"ఎలా ఉన్నారు ఇప్పుడు?" అడిగింది చిత్ర.

"సారీ. అంతా అయిపోయింది" అన్నాడు ఆయన కొన్ని క్షణాలాగి.

❀ ❀ ❀

"మైడియర్ బాయ్,

నేనిచ్చిన సలహాల్లో నువ్వాచరించింది ఎంతవరకు మంచిదో కాలమే నిర్ణయించాలి ఆ ఆరుగురూ నువ్వు నిజంగా మరణించావనే నమ్మారు. నిజానికి వాళ్ళ దుఃఖం చూడలేకపోయాను.

ఇప్పుడు వాళ్ళకి నీమీద ఉన్న ఆరాధన, ప్రేమ, ఇష్టం, ఆప్యాయత లాంటివి చివరిదాకా వాళ్ళలో నిలిచి ఉంటాయి. నువ్వీలోకంలో లేవు వాళ్ళ దృష్టిలో. వాళ్ళకి కనపడే ప్రయత్నం చేయకు.

ఒక విషయం మాత్రం పూర్తిగా నిజం. నువ్వు వాళ్ళ హృదయాల్ని కేవలం అద్దెకి మాత్రమే తీసుకున్నావు. వాళ్ళు నీ హృదయాన్ని అద్దెకి కాదు - స్వంతానికి తీసుకున్నారు.

ఉంటాను."

ఉత్తరం మరోసారి చదివి, సంతకం పెట్టాడు సైకాలజీ ప్రొఫెసర్. ఉత్తరం మడిచి, కవరులో పెట్టి అతికించి, కవరుపైన అచ్యుతం అడ్రెసు వ్రాశాడు.

❀ ❀ ❀

కాని, ఒక సంగతి మాత్రం ఆ ఇద్దరికీ తెలియదు. బహుశా ఎప్పటికీ తెలియదేమో? ఆ ఆరుగురిలో ఒకరు సైకాలజీ ప్రొఫెసరు ఇంట్లో ఆయన గదిలో అచ్యుతం, ప్రొఫెసర్ మాట్లాడుకున్న విషయాలలో చాలా భాగం వినటం సంభవించింది. అయినా, అచ్యుతం అంటే ప్రేమ ఆ అమ్మాయికి, ఈపాటికి అచ్యుతం బ్రతికే ఉన్నాడన్న సంగతి మిగతా అయిదుగురికి చెప్పేసి ఉంటుందా? ఏమో!

❀ ❀ ❀